

Biblioteka Contra / knjiga 9 / urednik Žorž Draušnik

TIHOMIR LONČAR

SAKRALNE TEME

Autori tekstova
Stanko Špoljarić
Anton Šuljić

MUZEJ BELIŠĆE, 2026.

TIHOMIR LONČAR
SAKRALNE TEME
Stanko Špoljarić

U slikarskom, dakako i kiparskom pristupu motivima kršćanske ikonografije uvjet bez kojega se ne može poštovanje je teksta Evanđelja. U suprotnom ostaje se na površini bez razumijevanja sadržaja, što je likovno možda i dojmljivo, no u biti se oslanja na prenošenje atraktivnosti priče. Nužna je odgovornost u sintezi „literarnog“ i duhovnog u interpretaciji pojedinih biblijskih prizora, oblikovanih talentom, nadahnućem, vještinom, pri čemu osobno vjersko uvjerenje i ne mora biti presudno.

Znana je nadvremenska tisućljetna, pa i dulja umjetnička tradicija, razvijana u djelima izuzetnih majstora velikih stilova prošlosti, koja se u umjetnosti današnjice itekako osjeća. Ona je prag od kojeg se u vidovima figuracije polazi u brojnim poetikama našeg vremena, nužnošću nalaženja univerzalnog u ostvarenjima prošlosti u djelima s temama božje prisutnosti te osvajanja prostora kreativne slobode u tvorbi vlastite umjetničke autentičnosti.

U modernoj i suvremenoj hrvatskoj umjetnosti značajan broj slikara i kipara oblikuje djela sakralne motivike. Kvantiteta je neosporna, a kvaliteta – s uvažavanjem određenog broja sjajnih ostvarenja – prosječno je solidne likovne razine, no objektivno često s kroničnim nedostatkom i traga duhovnosti.

Tihomir Lončar svojim je umjetničkim izrazom primjer istinskog posvojenja motiva upućenosti

Sveti Josip (Sveta Obitelj), 1985.
ulje/platno, 250 x 120 cm

Presveto Srce Isusovo, 1985.
ulje/platno, 250 x 120 cm

transcendentalnom, utkanog u kontinuitet vlastite stilistike impresivna opusa u trajanju duljem od četiri desetljeća. Sakralna tematika prisutna je u počecima njegova stvaranja, primjerice u četiri slike postavljene 1984. godine u crkvi sv. Antuna Padovanskog (kasnije proglašenoj malom bazilikom) na zagrebačkom Svetom Duhu. Godine 2017. Lončar je na ravnoj apsidalnoj plohi u monumentalnoj fresko kompoziciji oblikovao lik sveca crkve čije naglašene dimenzije zadržavaju prisnost s vjerničkim pukom. Bez ometanja arhitektonske čistoće zdanja, figura sveca ispunjava prostor koji je Lončar obogatio i vitrajima i slikom na koru.

U početnu Lončarovu slikarskom periodu javlja se interes za prikaz pejzaža, dugovremene dominante opusa koja u nekoj mjeri nikada i nije prestala. U tim je slikama vidljiva odmjerena činjeničnost, dok gustoća detalja i transparentnost izmaštanih prostora te preobrazba realističnih detalja odvede u zbilju i slutnju metaforičnog. Radovi mu u početku pokazuju utišanu tonsku odnjegovanost, koju u kasnijim godinama zamjenjuje otvoreni harmonični kolorizam. U pejzažu s ugođajem smiraja, ali i dramatičnih stanja, Lončar je stilizacijom oblika, asocijativnošću predmetnog, razrađenim „grafizmima“ u membranama brazdi uzdignutih polja te bogatstvom palete uvjerljivo „portretirao“ prirodu. Ovaj izlet k pejzažu u komentaru izložbe ima dvostruki smisao: spominje glavni

Lončarov motiv, a još više pokazuje udivljenje pred božanskim činom stvorene ljepote. Pogledom svoga kista na okruženja ljepote, tkiva materijalnog u boravištu duhovnog, slikar kao da dobiva pravo sudjelovanja. Drugim riječima, krajolik kao dar također je motiv s prizvukom sakralnog.

U posljednjih dvadesetak godina prizori biblijske inspiracije kod Lončara dolaze u prvi plan. Nastali su ne poradi želja za promjenom, već kao odraz sazrijevanja unutrašnje potrebe za svjedočenjem proisteklog i plodonosnog traganja, pa i sumnje. Ovi prizori otjelovljuju snagu Lončarove osobne vjere i teološkog iskustva, životne mudrosti, svjesnosti mogućnosti umjetnosti i govora o Bogu preko događaja u vremenu dok je Krist hodao zemljom. Evanđelisti su ih zapisali, a Tihomir umjetničkim predanjem donio u istini slike. Na ovoj izložbi Lončar uprizoruje brojne motive iz Novog zavjeta, u djelima nastalim između 2010. i 2026. godine. Od Isusova rođenja, preko događaja iz njegova javnog djelovanja, golgotskog martirija i uskrsnuća, do silaska Duha Svetoga, uz prikaze apostola i svetaca iz kasnijih vremena.

U analizi slika uočljive su dvije značajke, prividno djelomično suprotstavljene, ali i jedinstvene u postojanju međusobnog prožimanja. S jedne strane vidljive su manje stilske razlike u formi likovnih naglasaka, a s druge, jasne karike dosljednosti. Bitne su

kote rukopisa identične, premda karakter motiva i datacije donose i otklone, bilo u novim verzijama ranije prikazanog ili u momentima slikarskog prepuštanja kontroliranom slučaju. U stalnom vitalitetu boje, i kod kromatskih finesa i opojnosti kolorističke sadnje, vidljive su racionalne izmjene urednosti ritma i impulzivnosti veće slobode dvaju prostornih „domaćina“ – likovnih koncepcija raspoređenih u prizorima u interijeru i eksterijeru, gdje ponekad Lončar onog prvog izmješta prema vanjskom prostoru. Lončarove sklonosti proizišle su iz slikanja pejzaža u kojem tektonika ambijentalnog gubi čvrstu strukturu na putu prema nizu pasaža likovne autonomnosti. Dakako da postoje slike gdje arhitektonska metrika i dalje postoji, kao i one gdje ponekad i minimalni citati stvarnog u krajoliku ili veduti postaju stvarnost slike. „Zagrljaj“ između figurativnih grupa s jedne strane i disanja boje u svjetlu omeđenog ili vibrantnog prostora s druge, slikarskim nervom potencira dijalog sadržajne jezgre i Lončarova svjedočenja bojom, s prijelazima u epitetima kolorističkih značenja od gotovo „kanonskih“ pravila skladanja do refleksa simboličnog.

Rasponi se iščitavaju i u stupnju deskripcije figurativnog i rasporedu sastavnica uprizorenja, promatrani u slijedu nijansi plodonosne osobne estetike. Lončar je vjeran stilistici po kojoj realitet forme prelazi k ekspresiji oblikovnog naboja i obrnuto. On poentira na tjelesnosti i duhovnosti dramaturgije, gradira opisnost

u volumenu jedne ili više figura, fokusira ih u prostor i postavlja u rasponu od klasične simetričnosti do pomicanja od centralne osi, i tako izvorna načela komponiranja pretvara u smisao. Vidljiva je koncentracija na pokret, mirnu ili naglašenu gestu likova „urednih“ proporcija i onih stamene čvrstoće, gotovo gigantizirane tordirane oblikovnosti. Radijusi motivskog repertoara u nazočnosti tvarnosti i duhovnosti svetosti postaju mostovi dirljivosti. Lončar ih stavlja na pijedestal temperamentom srca i ruke, dok etičnošću i emotivnošću stava vjernika i znalca o širokom pojmu umjetnosti ostaje svoj u svakom trenutku, sa sviješću da stvara djela (a drugačije i nije moguće) nedovršene dovršenosti, slikarskih meditacija, slika savjesti i poante smisla svojeg slikarskog creda. U ostvarenjima *Rođenje Isusovo* iz 2011. godine i *Posljednja večera* iz 2010. godine centralno raspoređuje likove skladane akcentuiranim svjetlom i kontrastom okolnog laganog zatamnjenja, a Svetu obitelj, odnosno Krista i apostole prikazuje relativnom realističnom marnošću, s notom idealizacije.

Večeru u Emausu Lončar je slikao četiri puta. U primjeru iz 2012. godine, lik Krista u draperiji intenzivno je žute boje, kromatski otvorene i kod prelomljenog kruha. Od učenika jedan je tek naznačen, a drugi dramatično pokrenut u trenutku shvaćanja čuda značenja u djelovanju i prisustvu Gospodinovu. Ostvarenje iz 2021. godine jednostavnog je rasporeda, s učenicima priljubljenim uz Učitelja, sa

PAŠE LI TKO MEDUVA
KA MOJE JE LI TKO RADOSTAN? NE KA PJE
LUSPJEVI! GUSCI

Usksnuće, 2026.
akril/platno, 80 x 70 cm

snažnim tragom svjetla s nebesa. Slika iz 2022. godine s preobraženim Kristom ispunjena je pobožnošću, mirnom klasičnošću i blistavošću nadnaravne bjeline te trovrsnim portretima razvedenim brojnim fasetama. *Emaus* iz 2023. godine mali je kuriozitet: Isus nije u sredini, no istaknut je tragom dijagonalnog svjetla. Lončar je Krista, Kleofu i drugog učenika prikazao i na putu u Emaus, u svjetlu krajolika proljetnog predvečerja.

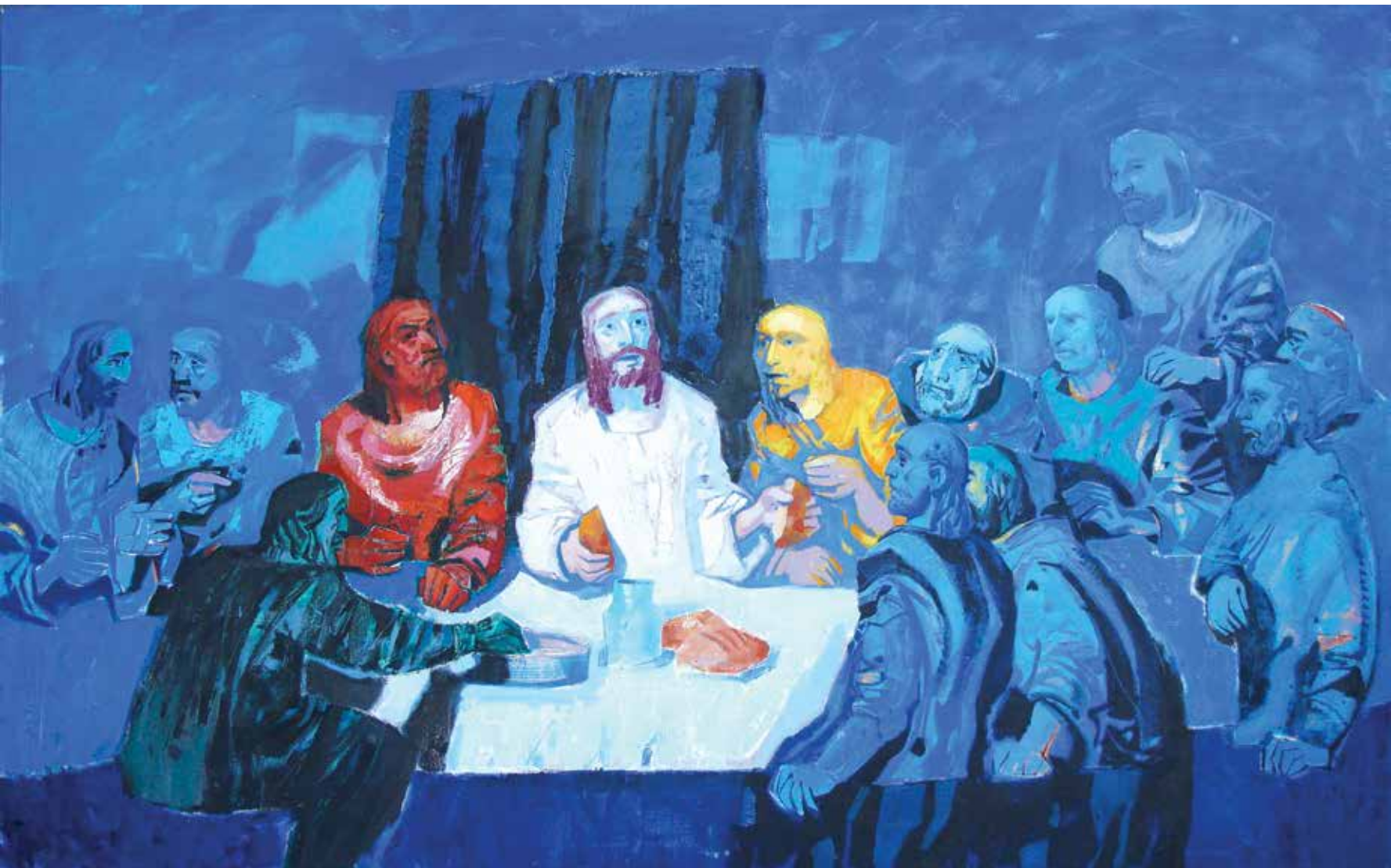
Kod Lončarovih slika istog biblijskog predloška uočava se inventivnost, likovna i sadržajna, u produbljivanju značenja biblijskog motiva. Četiri je puta Lončar interpretirao i motiv Kristova uskrsnuća. U njima je manje vidljivih razlika, no varijacije Kristova uzdignuća od tla i likovni drhtaj aureole dostatni su za izražavanje veličanstvenosti događaja zore uskrsnog dana.

U sakralnom opusu Tihomira Lončara slika reprezentativnog formata *Silazak Duha Svetoga* iz 2024. godine zauzima posebno mjesto. Podijeljena je na dva pojasa, sadržajno čvrsto integrirana, s apostolima u ekstazi i nebom nadnaravnog svjetla zlaćanih tonova ispunjenih treptajem plamenih jezika. Slika naglašene horizontalnosti uzvišena je i vertikalnom osi, ispunjenom likom Marije i golubice, simbolom Duha Svetoga. Ovaj egzaktni opis slike okvir je Lončarove virtuoznosti u tvorbi vibrantne kompozicije, s dvije grupe apostola ponesenih istim zanosom, na raskrižju njihova budućeg djelovanja. Lončar podiže likovnu temperaturu kolorističke strasti, proširene do svakog zakutka slike i koncipirane mjerom realistične, ali i ekspresionističke čitkosti. Suprotnost ovoj slici jest tretiranje osoba, Isusa i Ivana Krstitelja, na slici Krštenje Isusovo iz 2022. godine. Unutar jedinstvene, istovremeno zbijene i razvedene forme, premrežene znakovitim tragovima boje i svjetla, Lončar motiv donosi novom slojevitošću oblika, „pritajenom figurativnošću s česticama likovne deformacije“ s krikom snažne poruke.

Ukupnost postaja Križnoga puta Lončar je interpretirao u više navrata, a za ovu su izložbu izabrane dvije donekle zatvorene cjeline, izložbeno prezentirane prije nekoliko godina. Jedna je vezana uz susrete Isusa izranjenog tijela u mukama kalvarijskog hoda, a druga za tri pada pod križem. U ovim svojevrsnim poliptisima prva je cjelina bazirana na obostranoj dubokoj potresnosti lica, jakih psiholoških karakterizacija u boli, ljubavi i pomoći Majke, Šimuna Cirenaca i Veronike. A mogli bismo im priključiti i Tihomira, koji Križni put ne promatra kao događaj koji se zbio prije dvije tisuće godina, već Veliki petak uključuje u vjeru vlastitog života. Zumiranjem približavajući parove likova, slikar ih u djelomičnosti korpusa izdvaja od neprijateljski nastrojene gomile i stvara scene intimnih dijaloga, tihih razgovora možda i bez riječi. Njegova sadržajno likovna redukcija snažnije odjekuje od scena spektakularnosti mnoštva i izobilja pejzažnog i urbanog, a patnji Spasitelja pristupa dostojanstveno i ispunjen ganućem.

Današnji je svijet umnogome otuđen (kao što kazuje i poznata pjesma S. S. Kranjčevića *Eli! Eli! lama azavtani?*) pa Kristove padove pod križem ne primjećuje, prekrivajući ih konzumerizmom, medijskom galamom i indiferentnošću. Na nakaradnost ponašanja suvremenog društva Lončar reagira adekvatnim kolažnim figurativnim citatima na likovno dorađenim slikama, angažiranim odgovorom kakvog samo umjetnost može dati. Uz Križni

put nalazimo i prikaz u kojem je Lončar s pomoću slike doslovno ušao na Maslinsku goru, s autoportretom uz paletu, s likom Krista stopljenim s mističnim pejzažem, u molitvi predsmrtnog obraćanja Ocu. A Tihomir svojom istinskom prisutnošću ulazi u duhovnost večeri getsemanskog vrta, s razumijevanjem da je sve ono što se dogodilo i što će se dogoditi nužnost puta od edena do vječnosti. Na tom su tragu i prikazi sv. Franje i sv. Antuna, sa šarmom određene doživljajne opuštenosti „propovjednika“ pticama, odnosno ribama. Razigrani prikazi svetaca svijeta, uz bezbrižne stanovnike prirode, odraz su radosti same u slikama izraženim brojnim pulsirajućim kolorističkim fasetama i melodioznim linijama postojanih vrijednosti u ostvarenjima Tihomira Lončara, slikara svježine i zrelosti, jednog od najkompletnijih umjetnika moderne hrvatske likovne scene. Osobu i djelo koje ponajbolje opisuje šira pojmovnost grčke riječi kalokagatija – lijepo, dobro, mudro.

Posljednja večera, 2010.
ulje/platnu, 190 x 275 cm

Rođenje Kristovo, 2011.
ulje/platno, 100 x 145 cm

Isus i Samarijanka, 2011.
ulje/platno, 80 x 100 cm

Sv. Franjo propovijedapticama, 2011.
ulje/platno, 100 x 120 cm

Večera u Emausu, 2012.
ulje/platno, 100 x 150 cm

Isus i slijepac, 2012.
akril/platno, 100 x 145 cm

Isus, Marija, Marta i Lazar, 2012.
ulje/platno, 100 x 120 cm

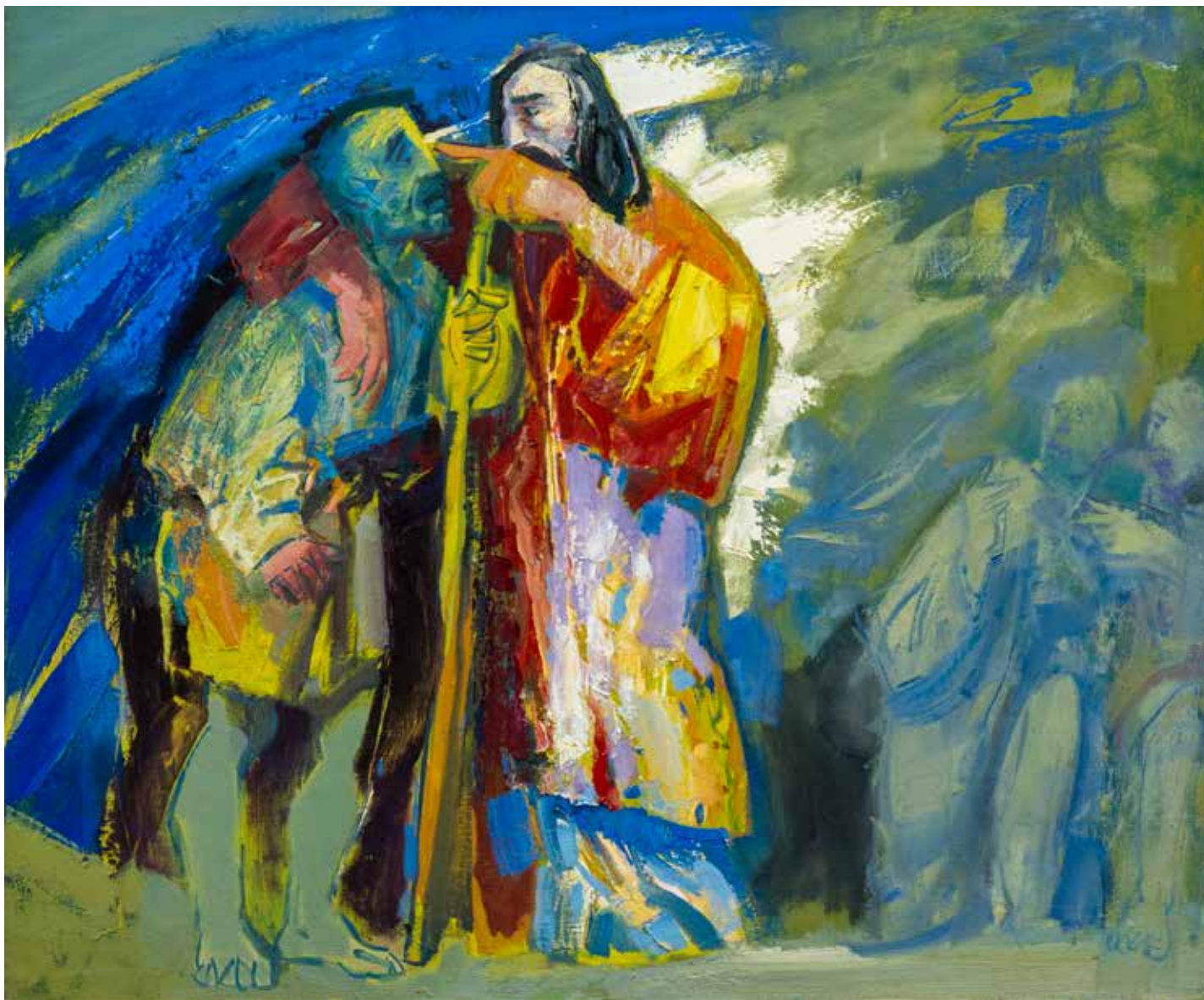
Večera u Emausu, 2012.
ulje/platno, 100 x 120 cm

Isus i Marija Magdalena, 2012.
ulje/platno, 100 x 120 cm

Večera u Emausu, 2013.
ulje/platno, 100 x 145 cm

Isus i slijepac, 2013.
ulje/platno, 100 x 120 cm

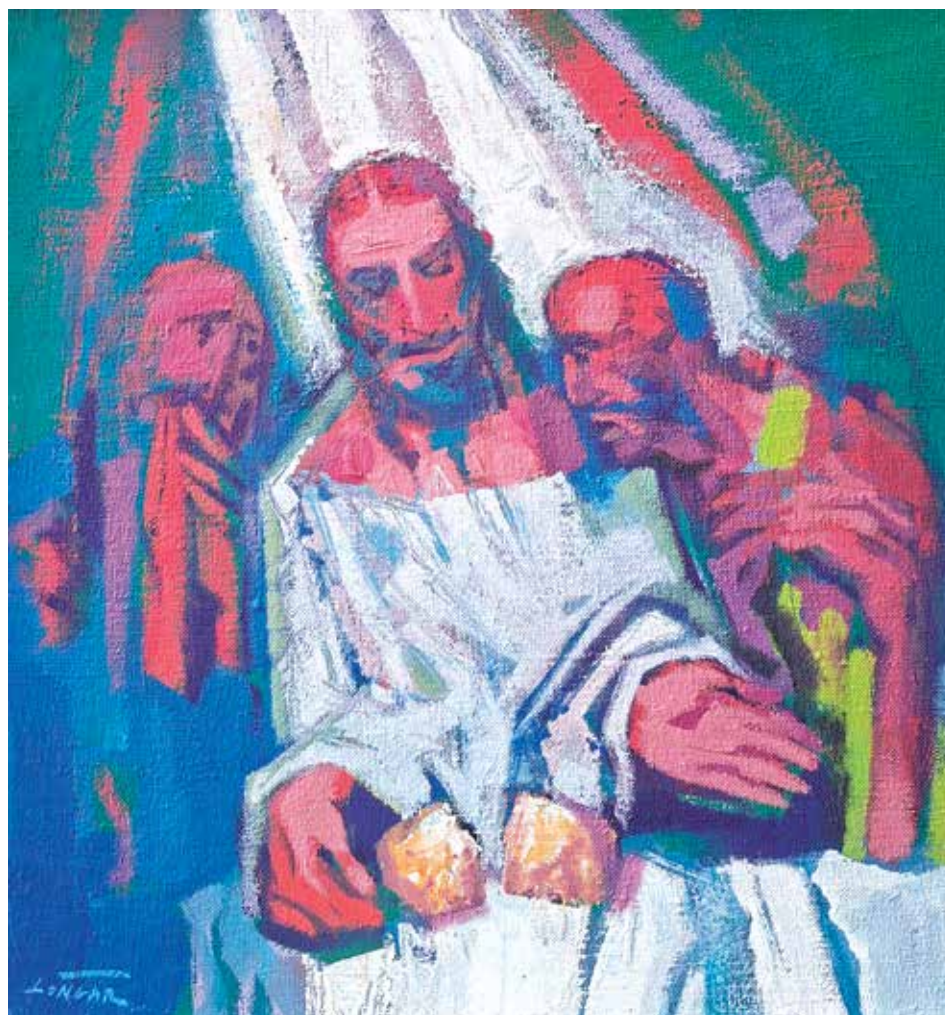
Uskršli Krist i
Marija Magdalena, 2017.
ulje/platno, 140 x 70 cm

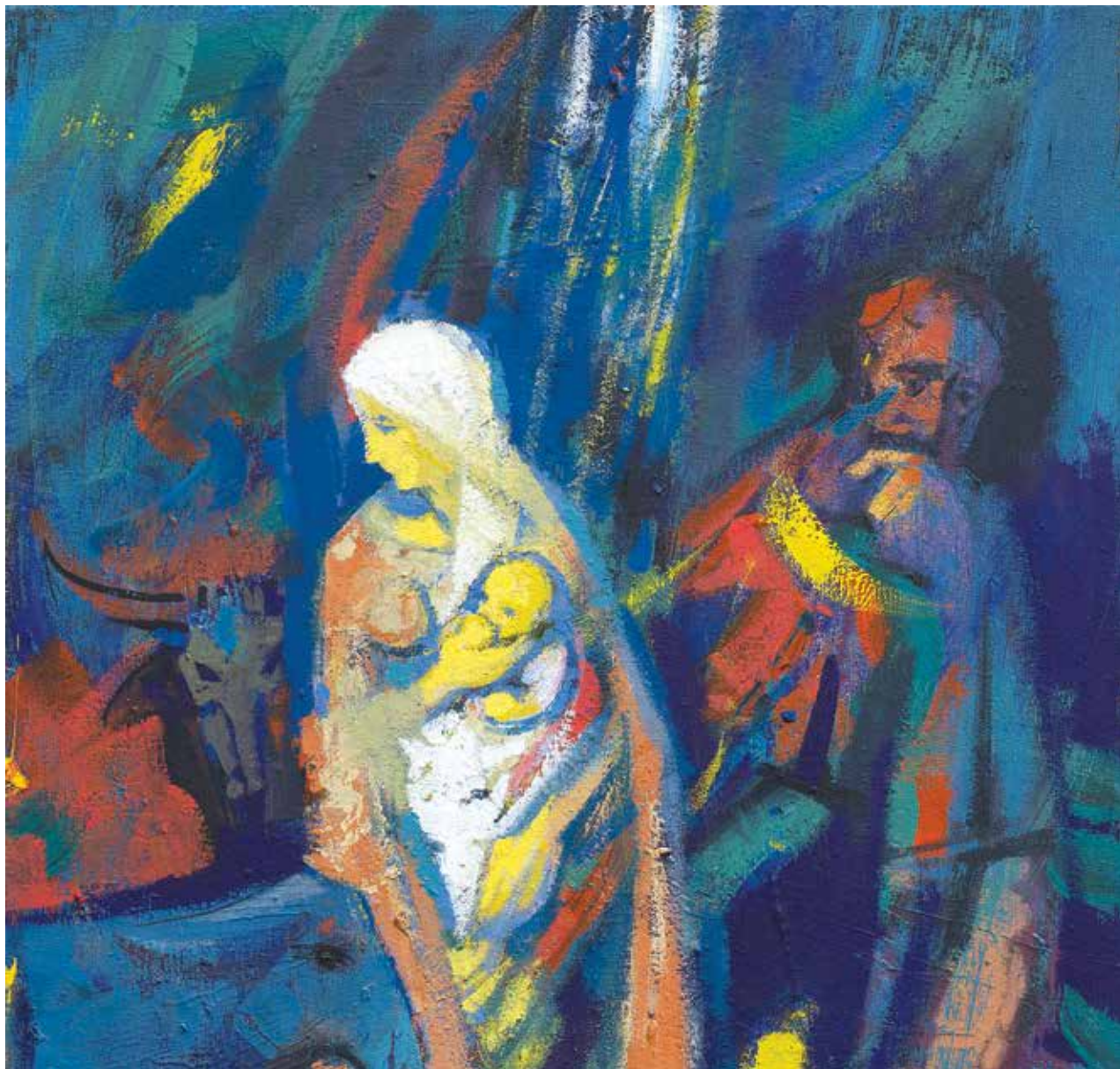
Sv. Josip, 2017.
ulje/platno, 140 x 70 cm

Maslinska gora, 2018.
ulje/platno, 195 x 275 cm

Večera u Emausu, 2021.
akril/platno, 50 x 50 cm

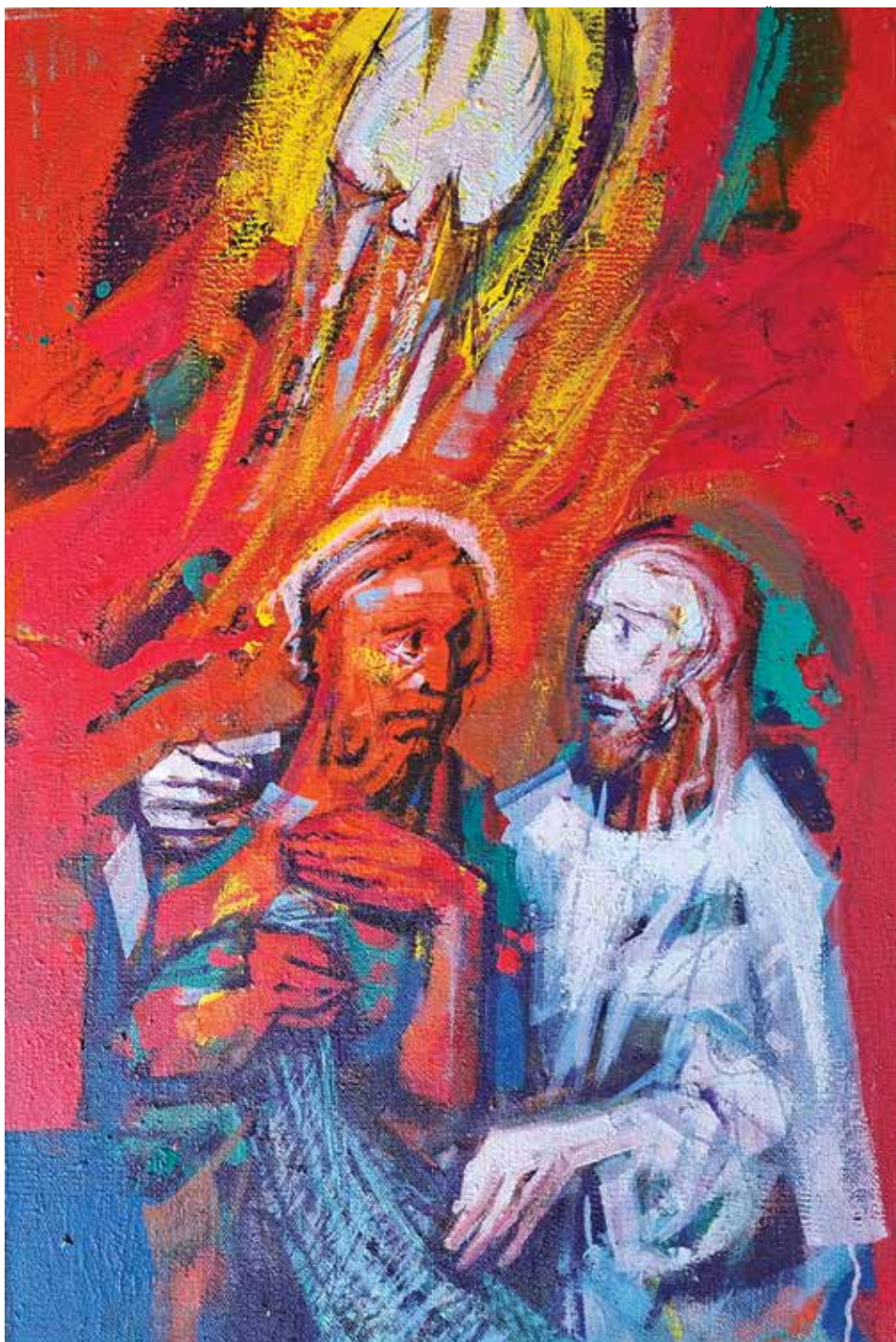
Rođenje Isusovo, 2021.
akril/platno, 60 x 60 cm

Pozivanje Petra, 2021.
ulje/platno, 60 x 60 cm

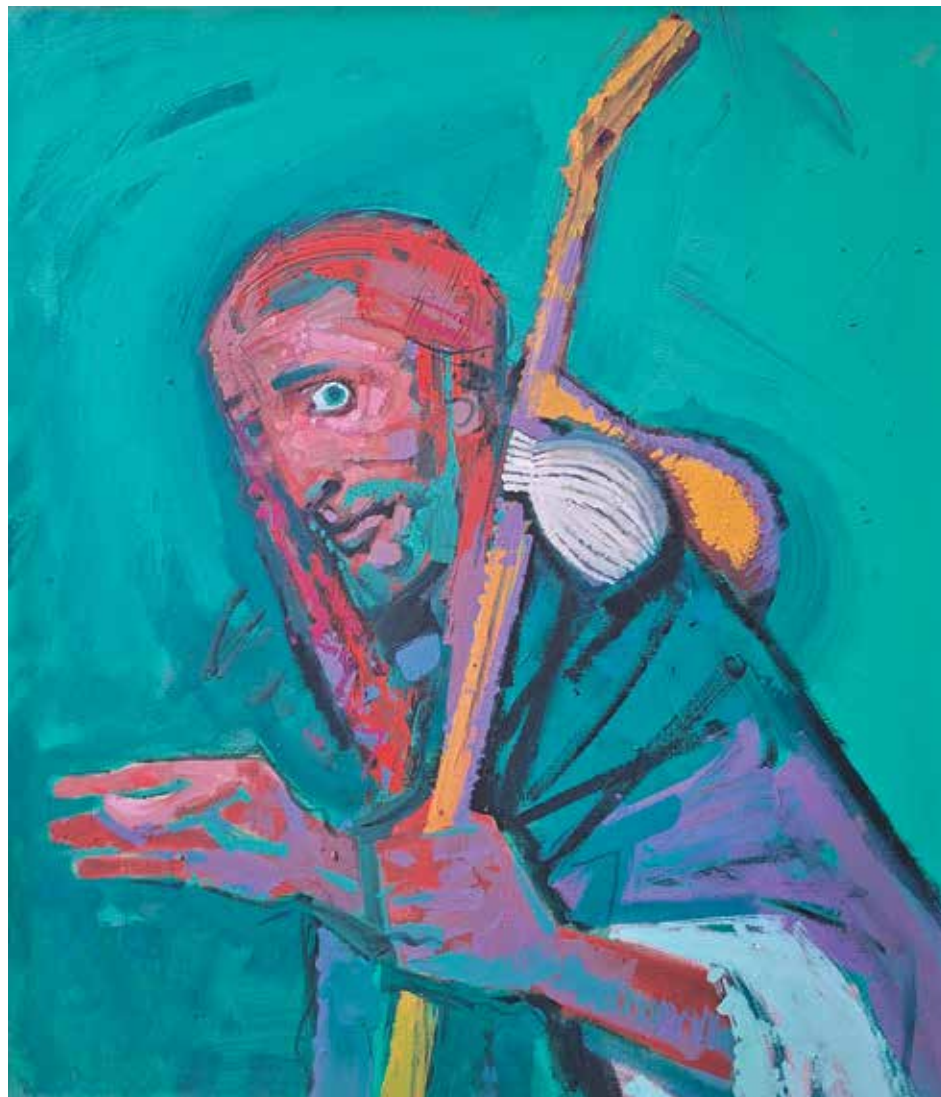
Isus propovijeda, 2022.
akril/platno, 100 x 100 cm

Pozivanje Petra, 2022.
akril/platno, 60 x 70 cm

Apostol Toma, 2022.
akril/platno, 80 x 70 cm

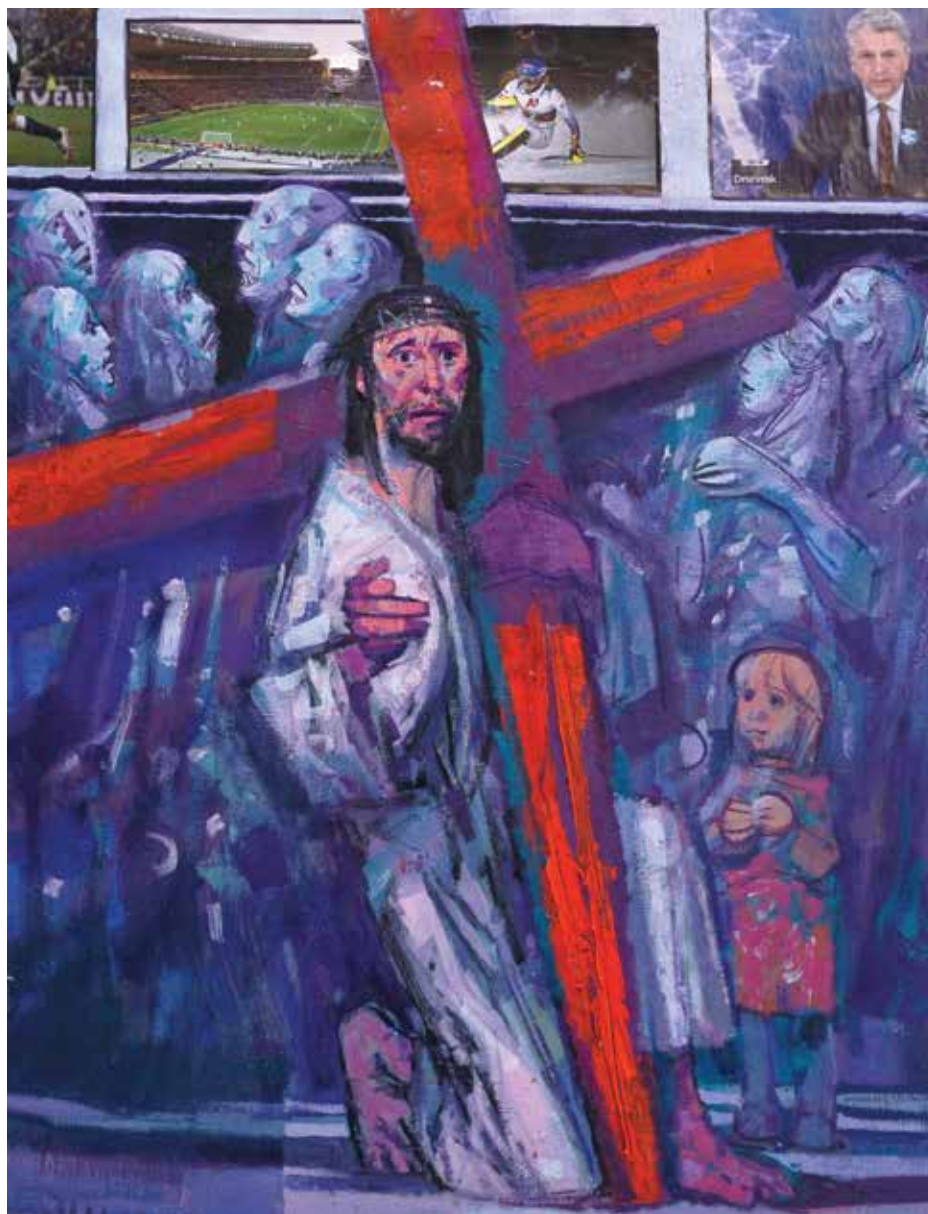
Apostol Jakov stariji, 2022.
akril/platno, 80 x 70 cm

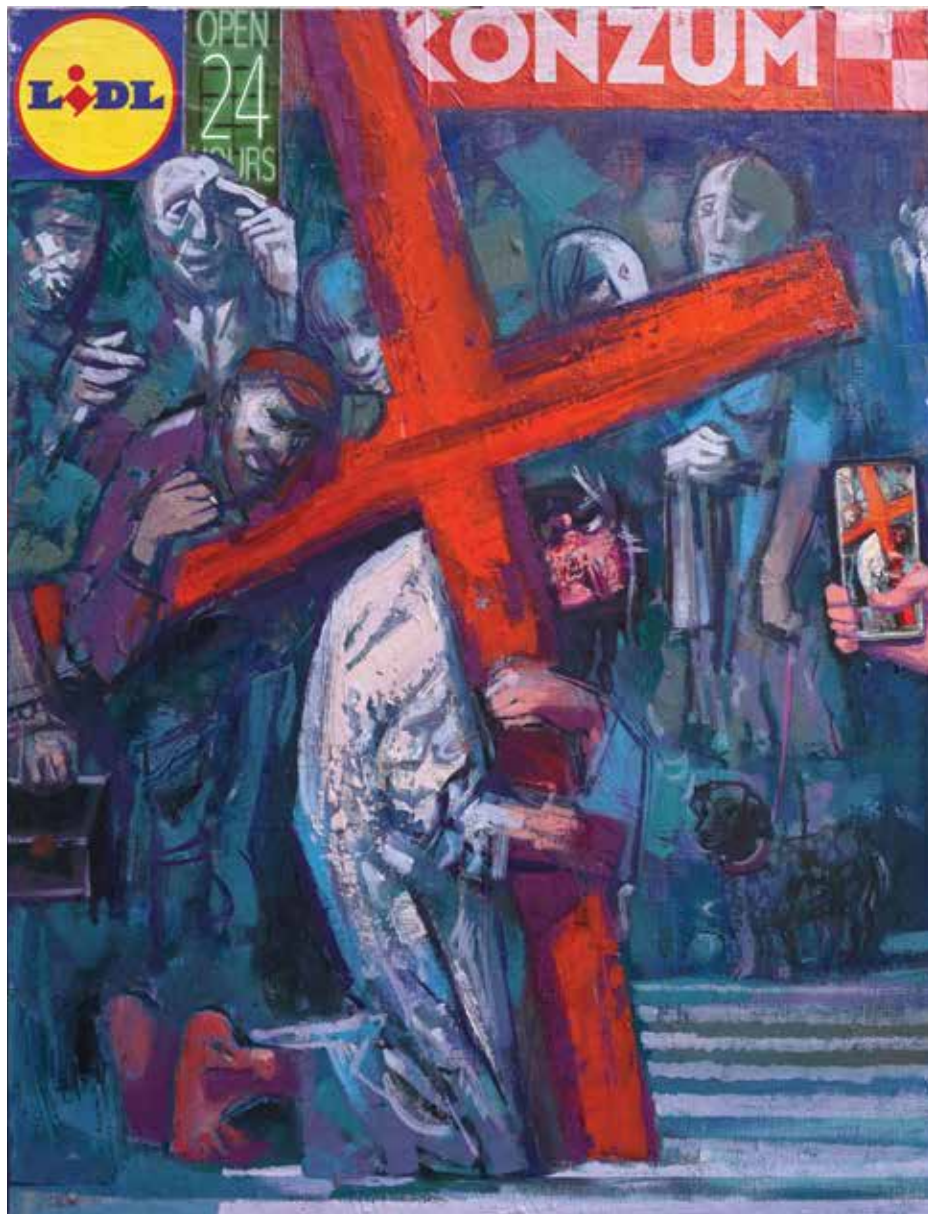
Apostol Šimun Kananaj, 2022.
akril/platno, 80 x 70 cm

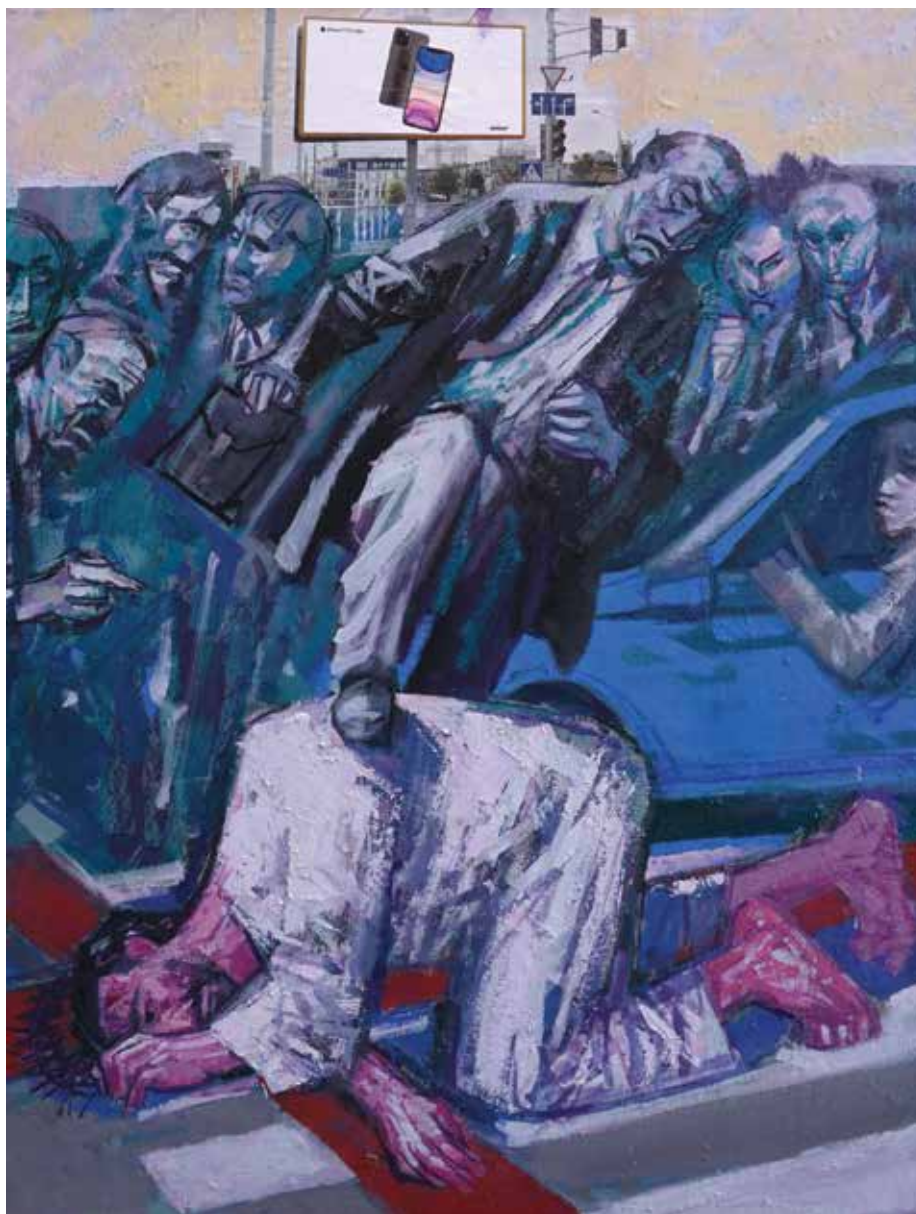
Apostol Andrija, 2022.
akril/platno, 80 x 70 cm

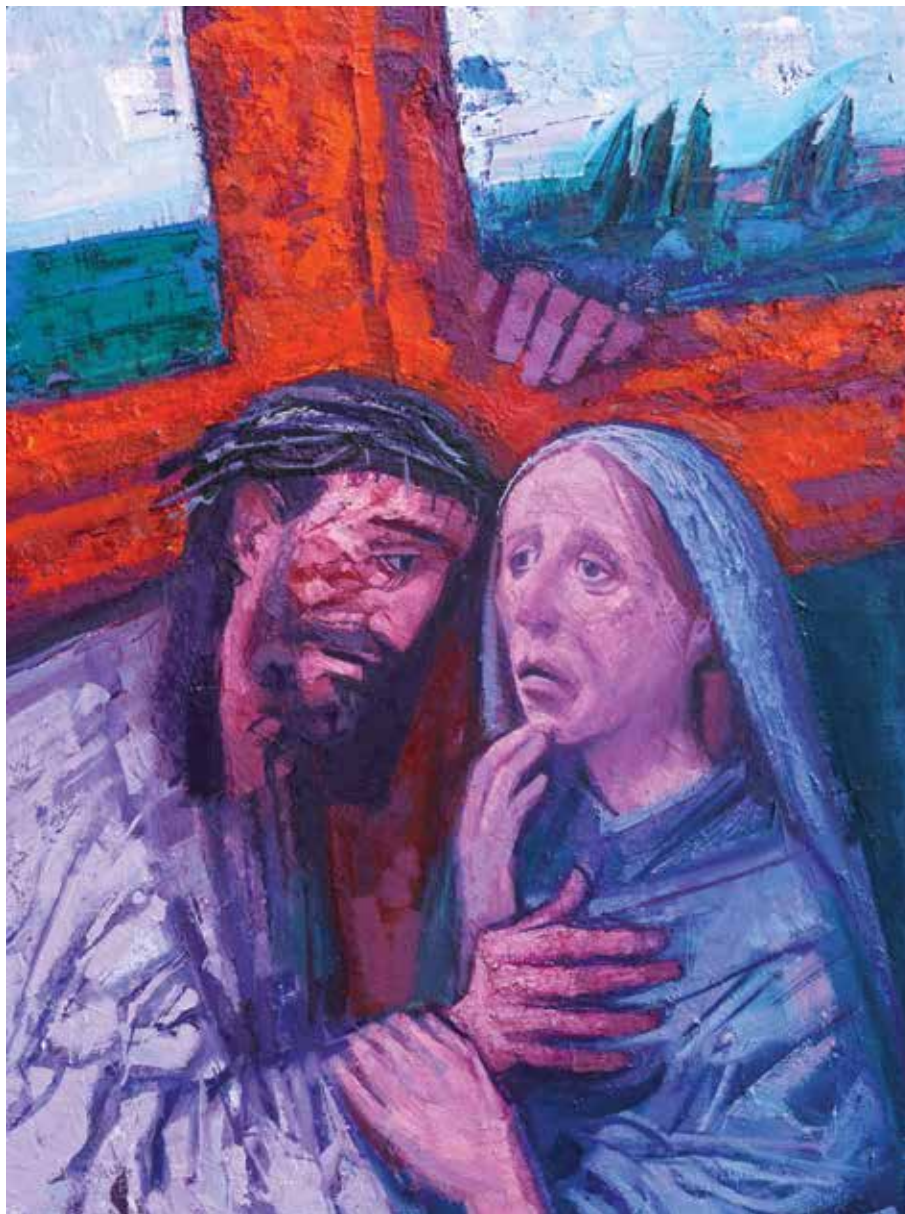
Isus pada prvi put pod križem, 2022.
ulje/platno, 84 x 65 cm

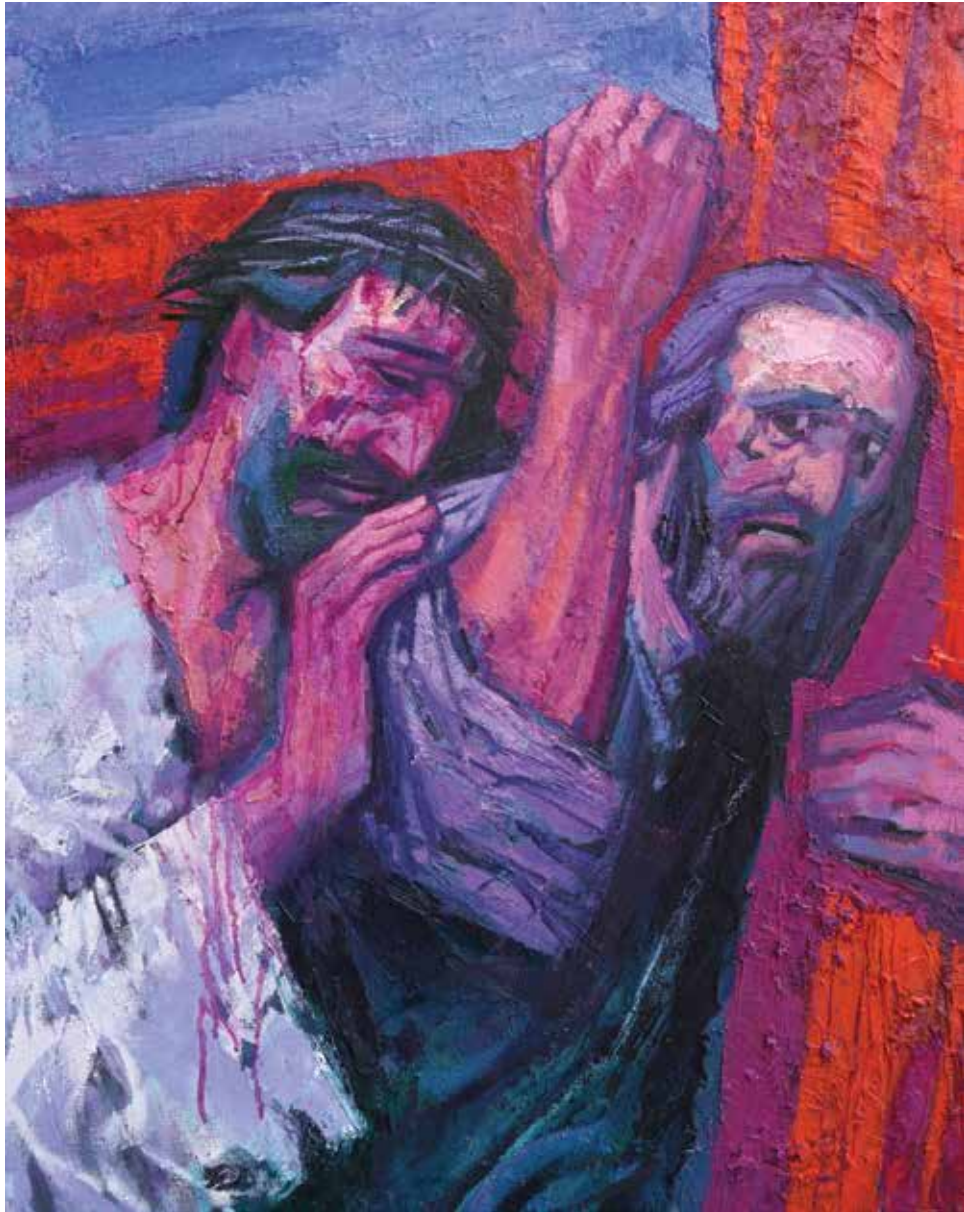
Isus pada drugi put pod križem, 2022.
ulje/platno, 84 x 65 cm

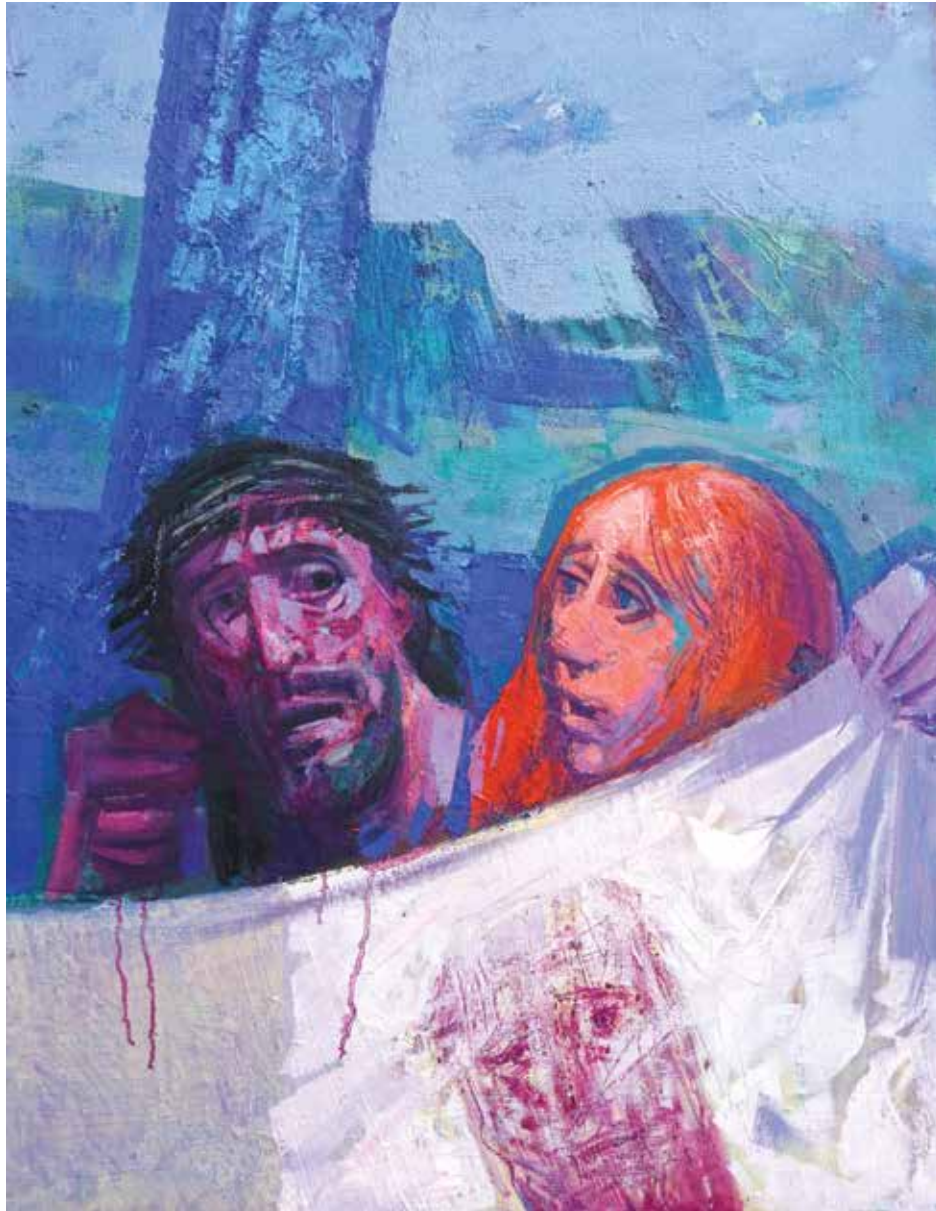
Isus pada treći put pod križem, 2022.
ulje/platno, 84 x 65 cm

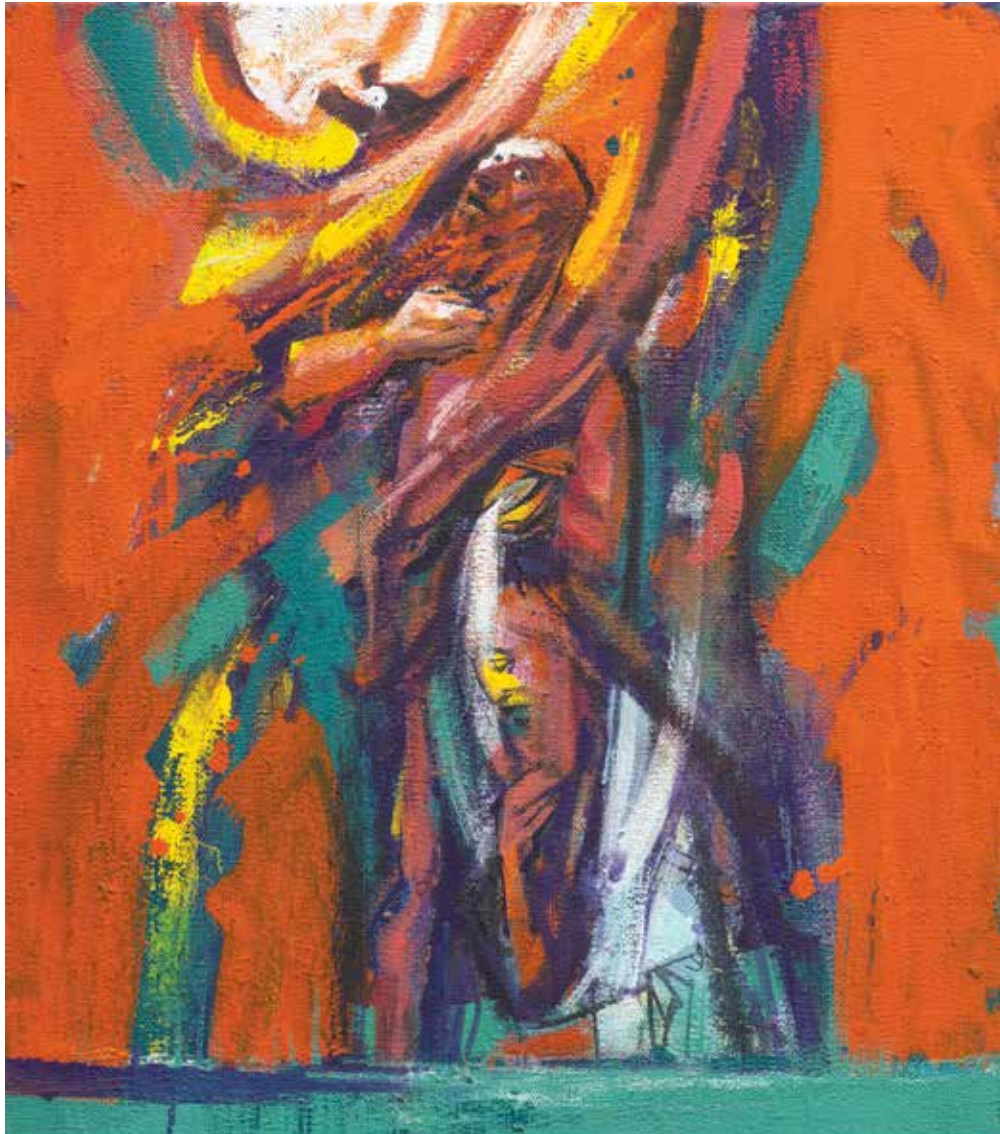
Isus susreće majku, 2022.
ulje/platno, 84 x 65 cm

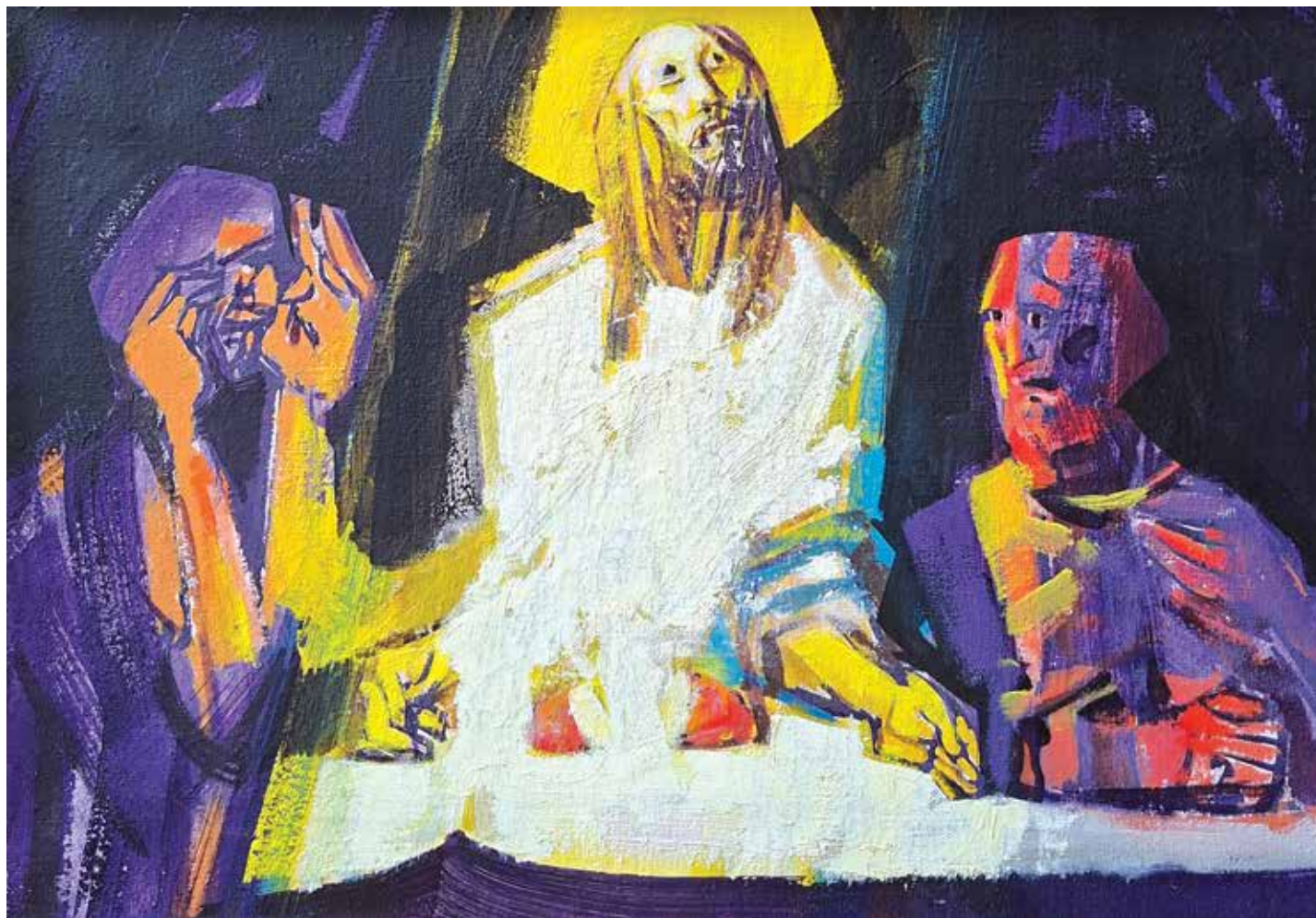
Isus i Šimun Cirenac, 2022.
ulje/platno, 84 x 65 cm

Isus i Veronika, 2022.
ulje/platno, 84 x 65 cm

Krštenje Isusovo, 2022.
akril/platno, 70 x 60 cm

Večera u Emausu, 2022.
akril/platno, 35 x 50 cm

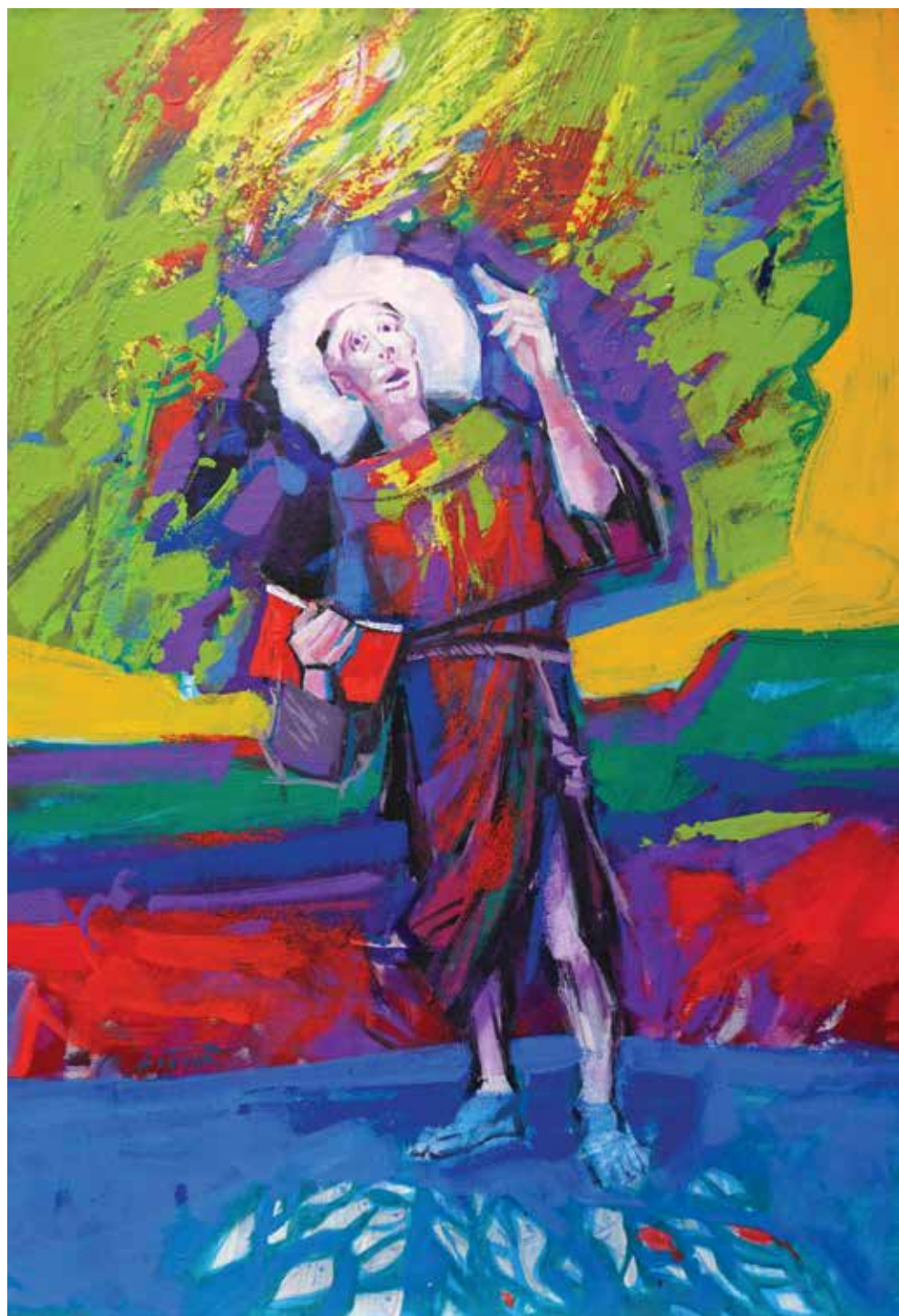
Bijeg u Egipt, 2023.
akril/platno, 60 x 70 cm

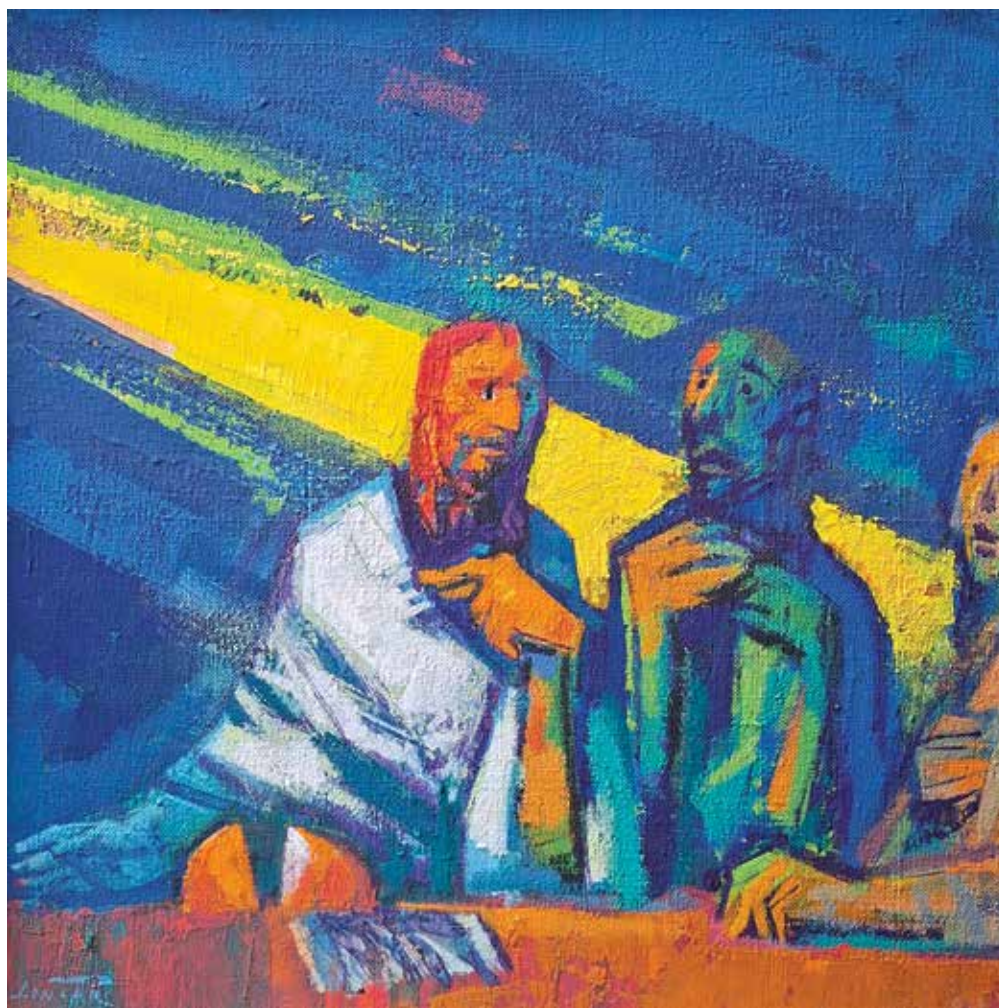
Bijeg u Egipt, 2023.
akril/platno, 60 x 70 cm

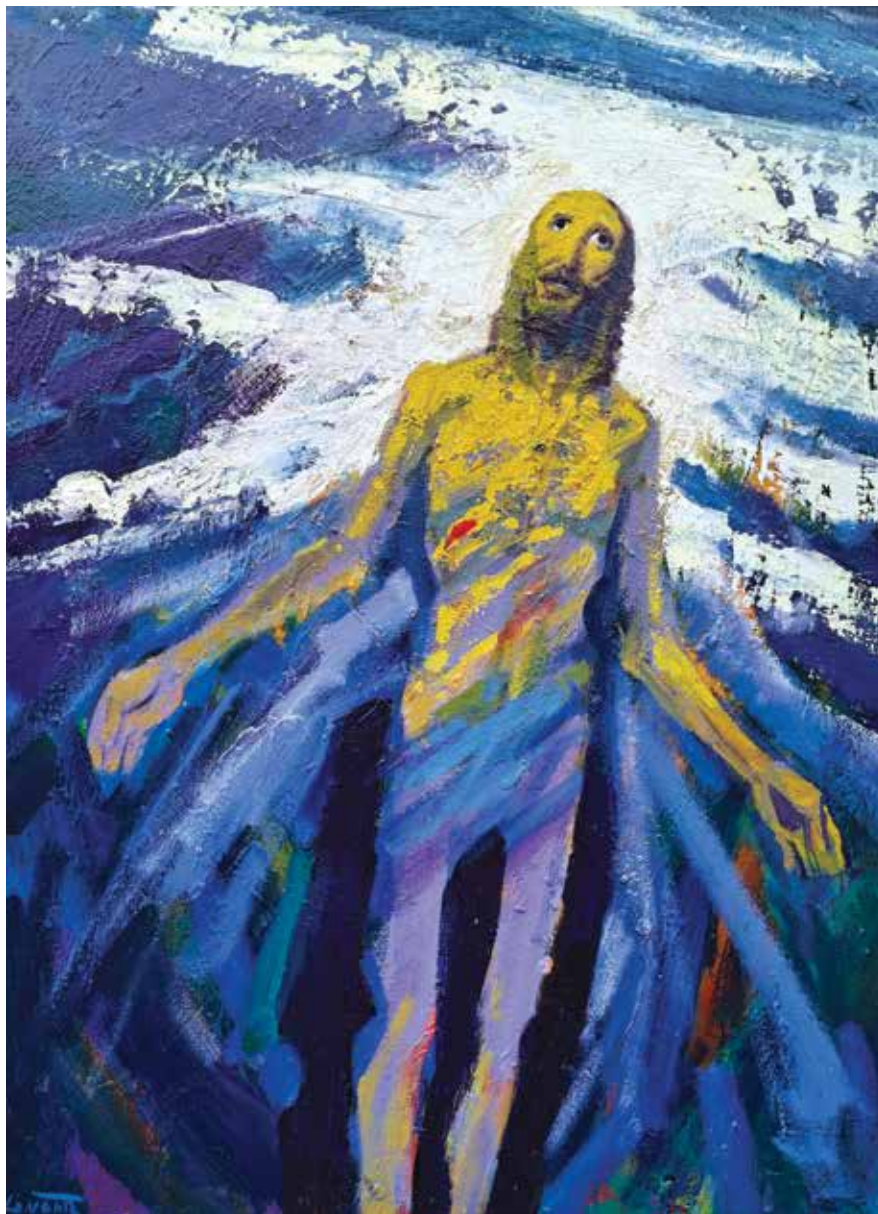
Krist i slijepac, 2023.
akril/platno, 60 x 60 cm

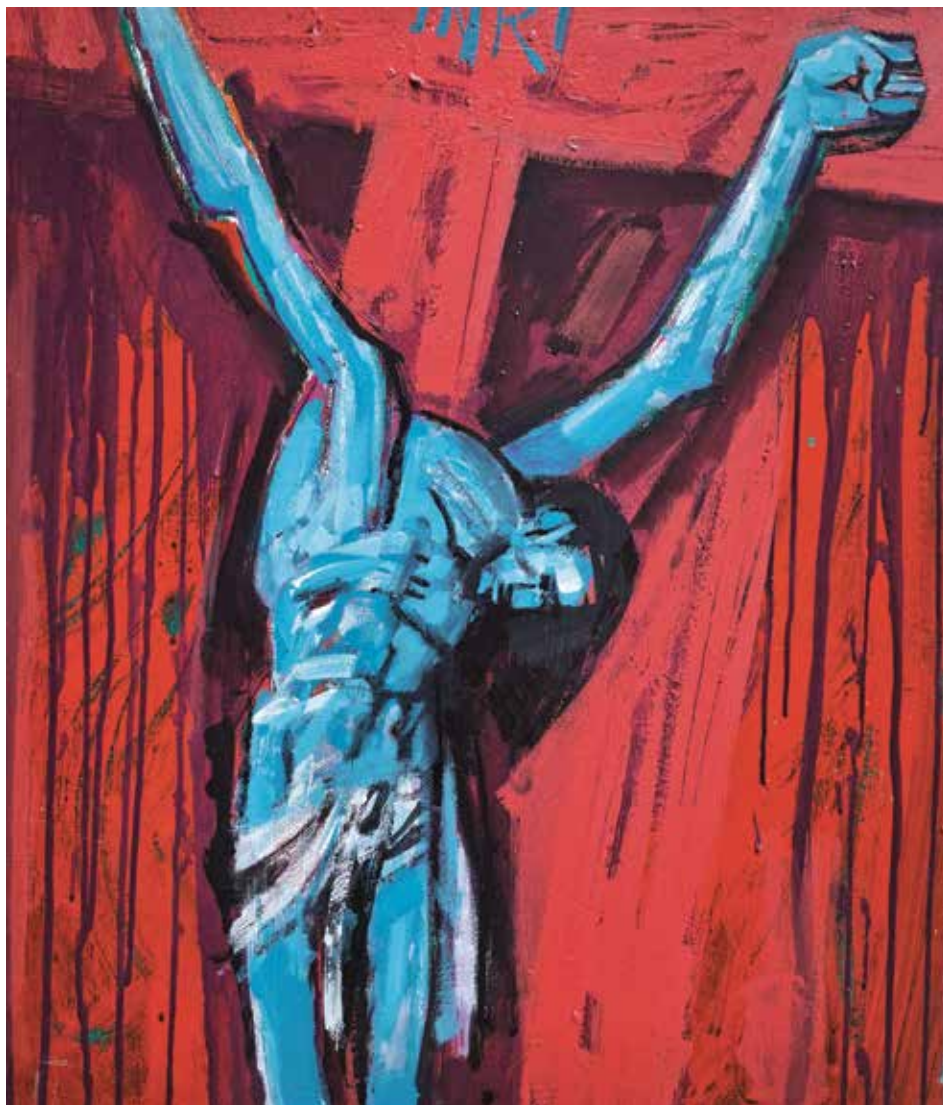
Sv. Antun propovijeda ribama, 2022.
akril/platno, 90 x 60 cm

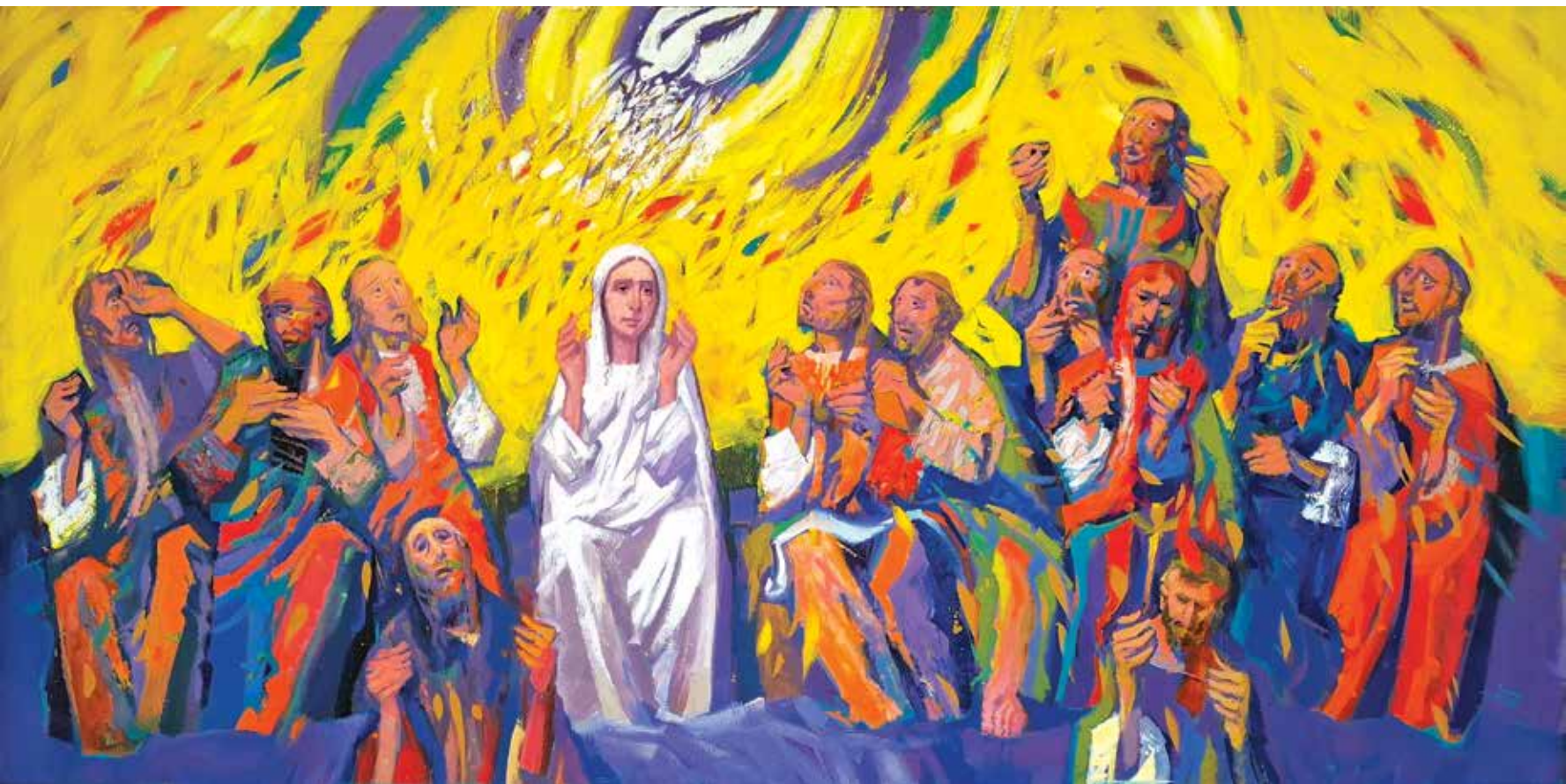
Večera u Emausu, 2023.
akril/platno, 50 x 50 cm

Uskrsnuće, 2023.
akril/platno, 80 x 60 cm

Raspeti, 2023.
akril/platno, 70 x 60 cm

Duhovi, 2024.
akril/platno, 140 x 375 cm

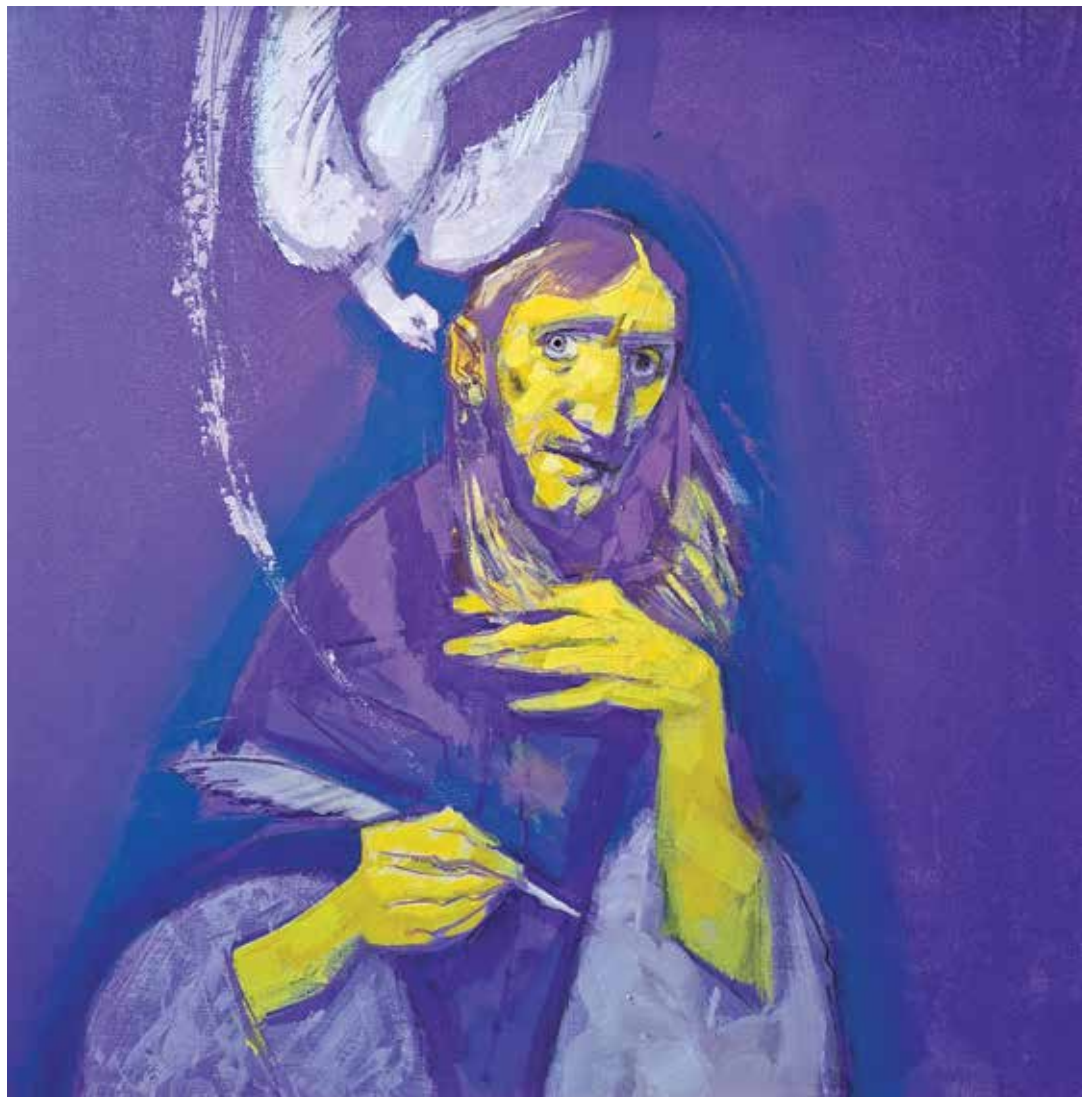
Sv. Petar, 2023.
akril/platno, 100 x 100 cm

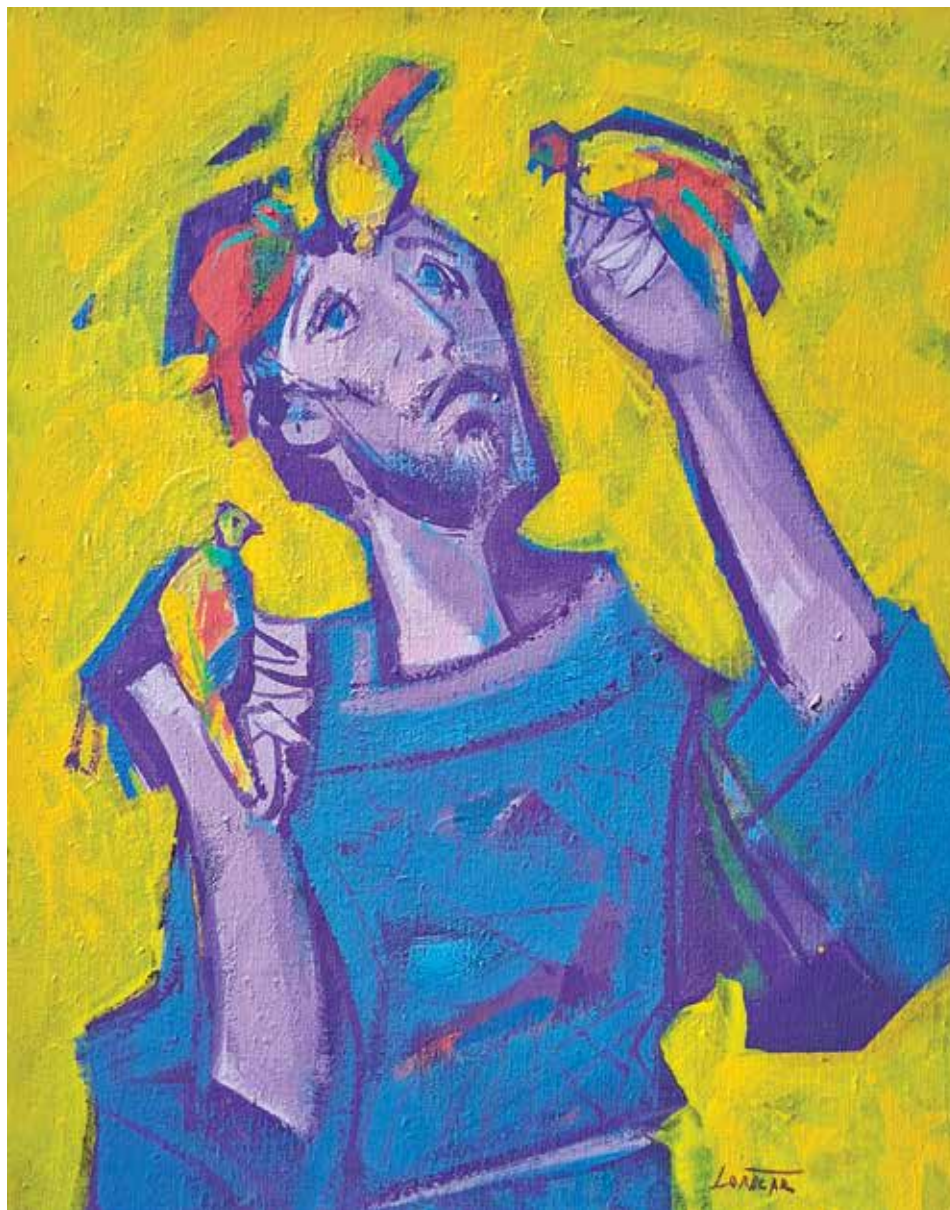
Sv. Pavao, 2025./2026.
akril/platno, 100 x 100 cm

Sv. Ivan evanđelist, 2025.
akril/platno, 100 x 100 cm

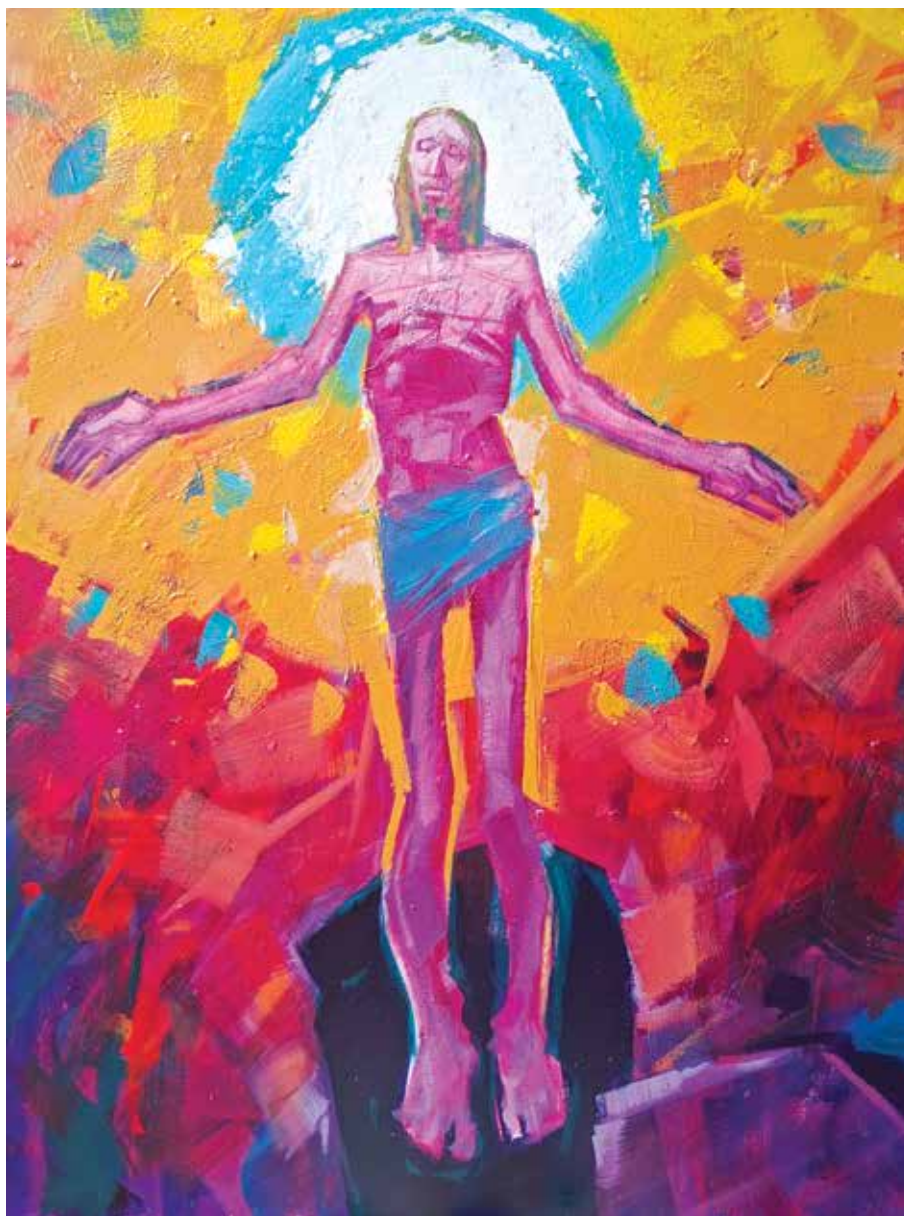
Sv. Matej evangelist, 2024.
akril/platno, 100 x 100 cm

Sv. Franjo propovijeda pticama, 2024.
akril/platno, 50 x 40 cm

Put u Emaus, 2025.
akril/platno, 40 x 40 cm

Uskrsnuće, 2026.
akril/platno, 80 x 60 cm

Uskrsnuće, 2026.
akril/platno, 100 x 60 cm

Uskrsnuće, 2026.
akril/platno, 90 x 80 cm

Sv. Franjo propovijeda pticama, 2026.
akril/platno, 100 x 80 cm

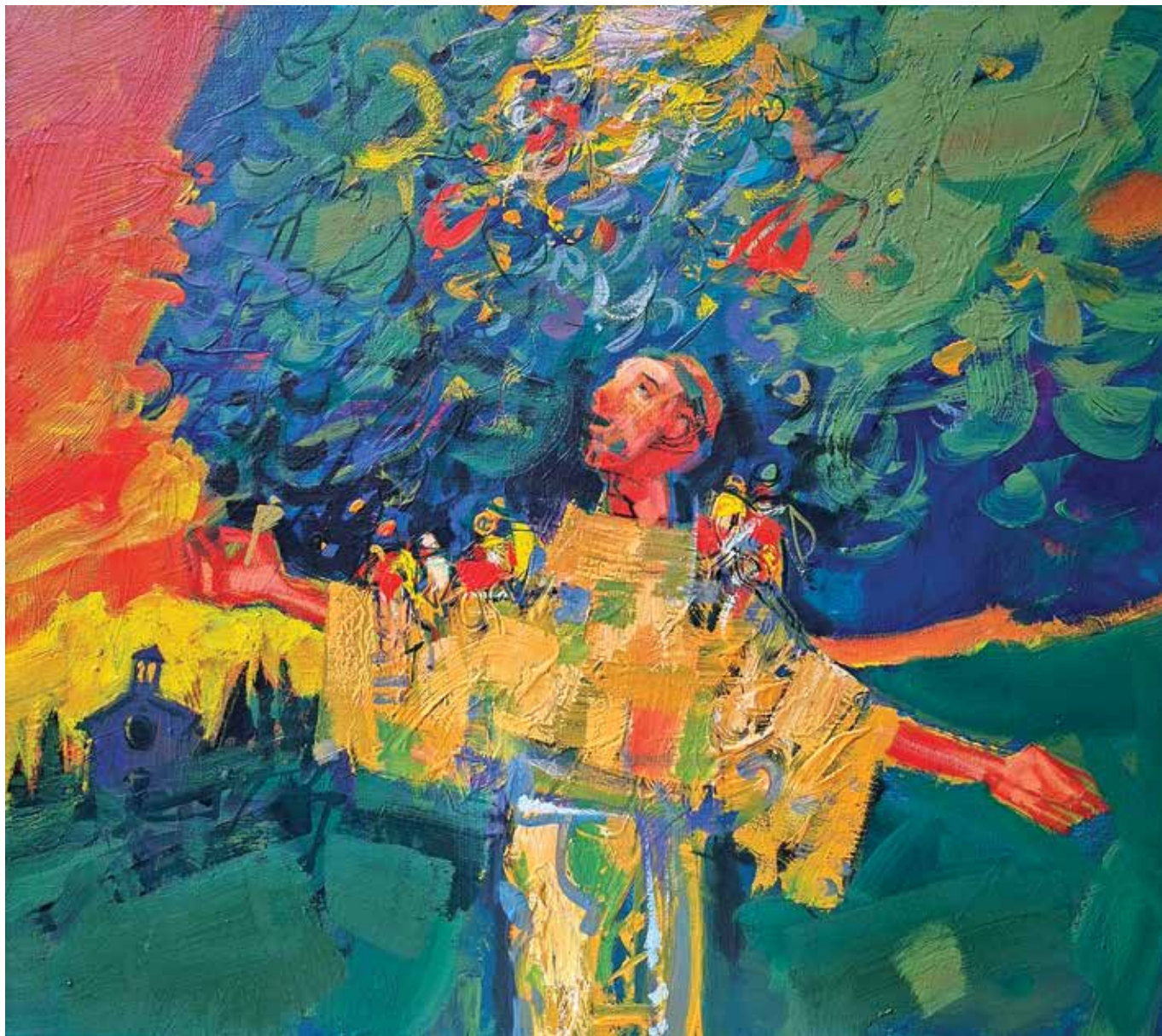
Sv. Franjo propovijeda pticama, 2026.
akril/platno, 70 x 80 cm

Uskrsnuće, 2026.
akril/platno, 90 x 70 cm

Uskrsnuće, 2026.
akril/platno, 80 x 60 cm

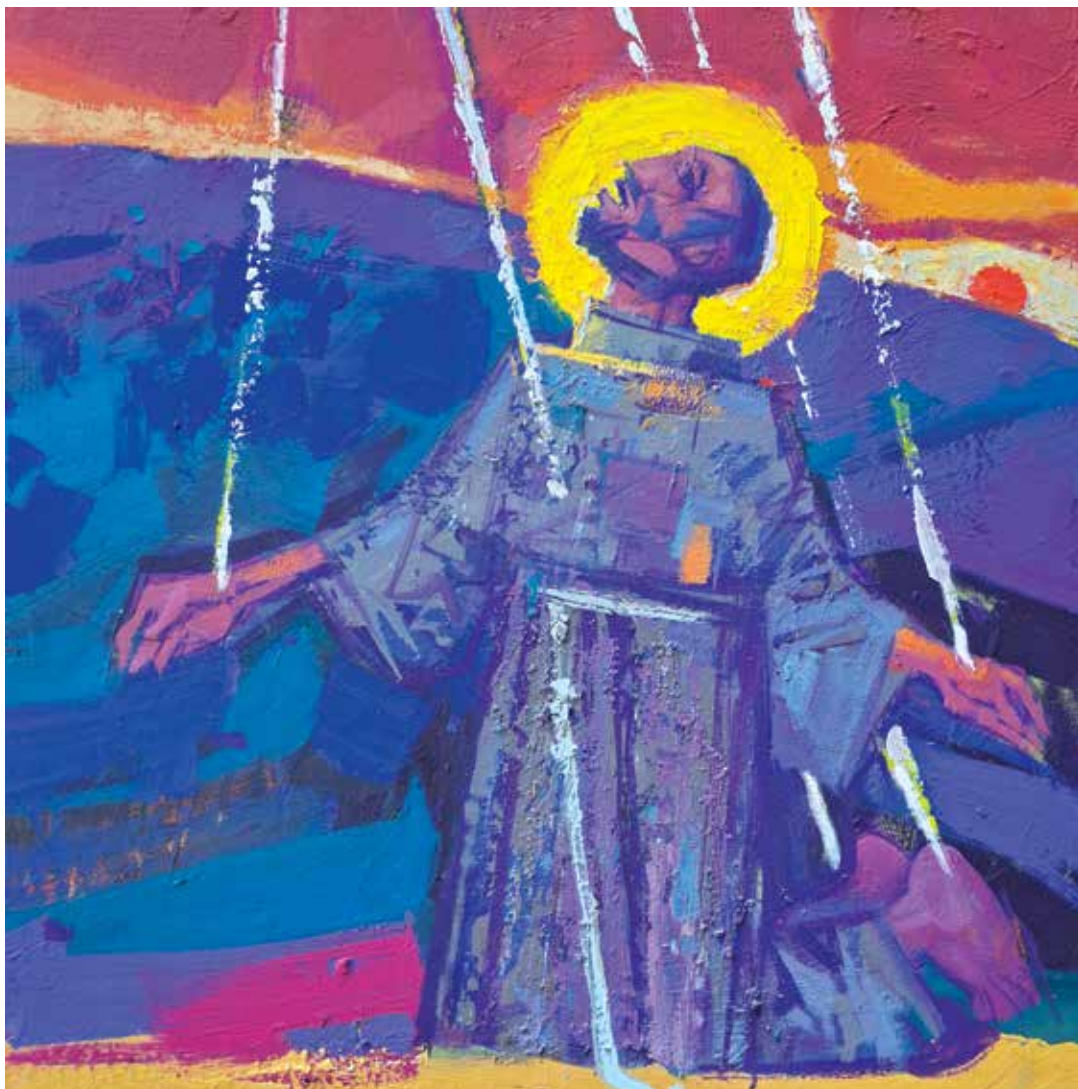
Sv. Franjo propovijeda pticama, 2026.
akril/platno, 70 x 80 cm

Stigme sv. Franje, 2026.
akril/platnu, 60 x 60 cm

Uskrsnuće, 2026.
akril/platno, 80 x 60 cm

Stigme sv. Franje, 2026.
akril/platnu, 60 x 60 cm

> Crkva sv. Petra i Pavla, Gvozd, 2023.
fresco-secco, 750 x 450 cm
Prema ideji Luke Paljetka naslikao Tihomir Lončar.

Križni put, 2022.
akril/medijapan, 100 x 1200 cm
Crkva sv. Petra i Pavla, Gvozd

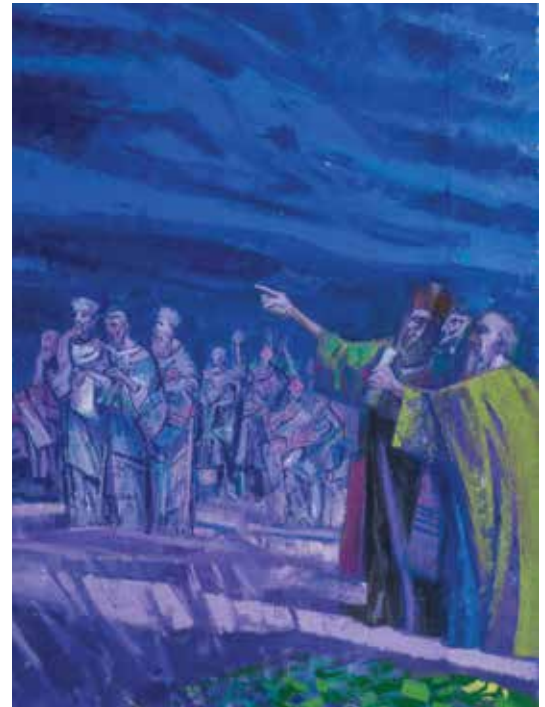
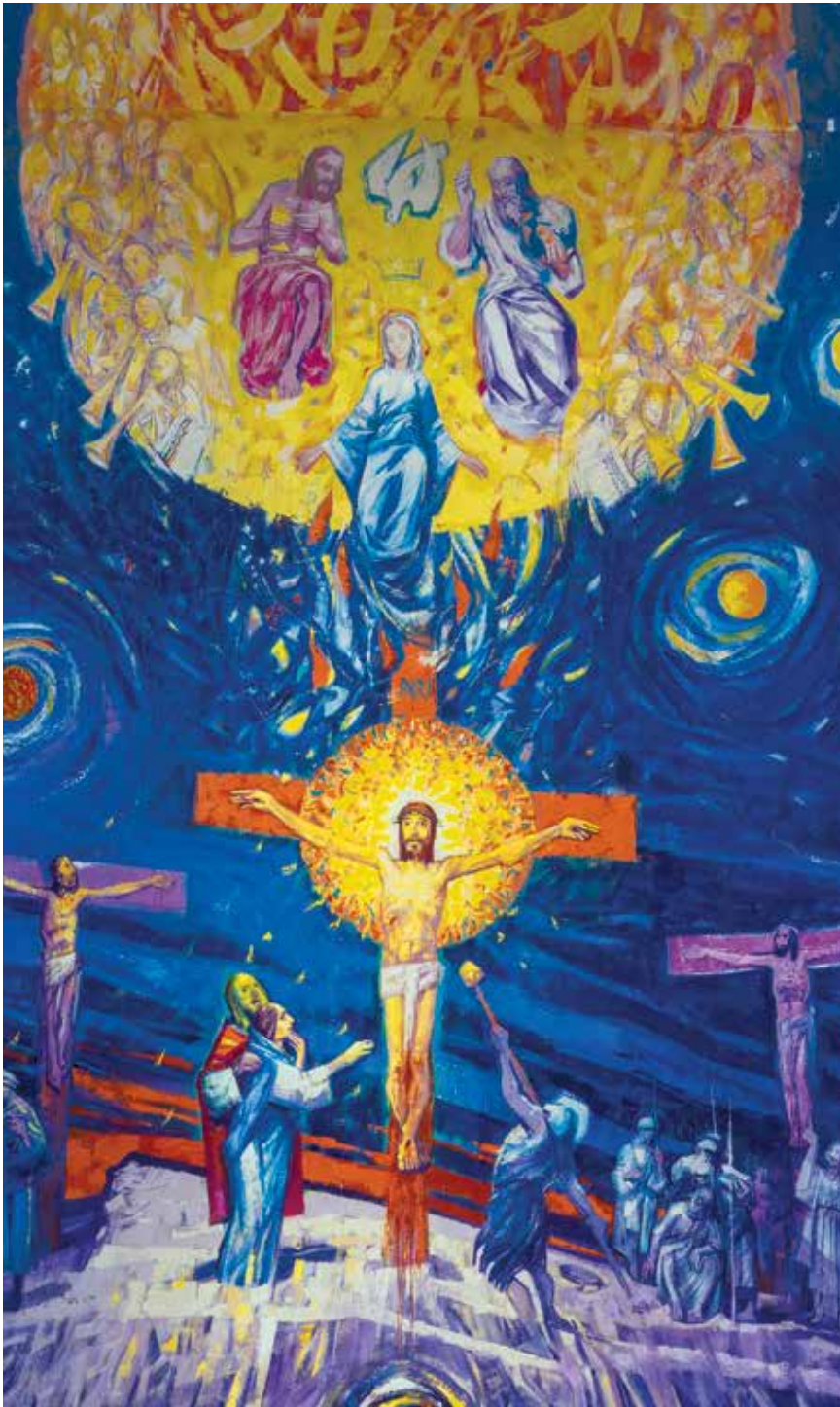

Crkva sv. Ilije, Tušilović, 2024.
fresco-secco, 450 x 850 cm

> Crkva sv. Antuna Padovanskog, Vojnić, 2025.
fresco-secco, 1150 x 900 cm

Crkva sv. Ivana Krstitelja, Pula, 2026.
fresco-secco, 500 x 1600 cm

SVETA IGRIVOST I MEDITATIVNA POETIKA
LONČAROVA SAKRALNOGA SLIKARSTVA

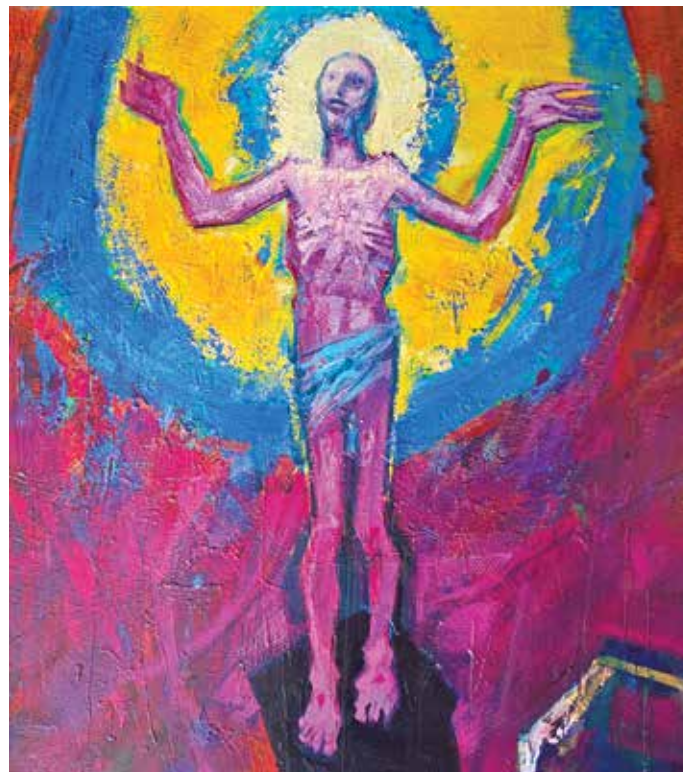
Anton Šuljić

Tihomir Lončar slikar je kojeg resi likovna čistoća, postignuta i dostignuta samosvojnost izraza i bogata koloristička suptilnost. Njegov je likovni govor plemenit sediment proizišao iz traganja za sobom u bojama. Na svakoj se, naime, njegovoj slici čita autor koji se dao na put istraživanja. Ono ga je gdjekad vodilo u prirodu pa joj je zalazio u zakutke, prikazivao vedute izrazite kolorističke ljepote, smirena i blaga viđenja, ali i u apstrakciju kao emanaciju onog nečeg neistraženog i neistraživog, tajnovitog i lijepog, prijetećeg i teškog. Na tome je humusu rastao svjestan da traganje ne smije prekinuti. Štoviše, svjestan da se, osim u bojama, traži i u ostvarajima velikoga smisla postojanja, upornošću i trajnim istraživanjem i učenjem dostigao je razinu koja se prepoznaje kao proćućena meditativnost s dubokom duhovnom i psihološkom notom koja se prepoznaje kao tipična Lončarova posebnost. Stoga se smije reći da je ta Lončarova potraga za sobom u likovnome traganju uvijek u sebi sadržavala i traganje za transcendencijom u sebi i u bićima, u ovome univerzumu u kojem je, otkrivajući sebe, otkrivao i taj čudesni drugi, veći, transcendentni svijet. Na koncu, Lončar je trajno ostao svjestan da je to traganje u stvari put spram Drugog no što je on, što je svijet i što smo mi. Ta je pitanja od vanjskog išla prema unutarnjem i obratno. Bio je to i ostao put duha i duhovnosti kome su boje i oblici postali eminentni govor. Put duhovnosti, koji mu je bio nadohvat duše i zapisan u genima, postupno je u njemu postajao sve izraženiji, sve snažniji i veći tako te je, osobito posljednjih godina, vodio k predominantnim duhovnim temama i zbiljama.

I kad je bila riječ o krajputašima ili pak o prikazima osamljenih crkvice izniklima iz krajobraza i kad se okušao u kakvu prizoru evanđeoskih tema, Lončar je slijedio unutarnji zov svetog pa bi se smjelo

reći kako su već te najranije relacije naznačivale iskorak prema eminentno duhovnome području u slikarstvu. To se, naravno, ne odnosi samo na tematiku, budući da i izrazito duhovna tema – a u njegovu i našem slučaju riječ je o kršćanskoj duhovnosti – samim tim ne znači da je autor i likovno izrazio duhovnost. Štoviše, duhovna tema koja nije proizišla iz sljubljenosti, svete igrivosti i unutaršnjeg slaganja, propinjanja i istraživanja s jedne strane te znalačkog i studioznog igranja s bojama i materijalima s druge strane, bila bi samo blijeda patvorina ili nemušta prvoloptaška igrarija. Lončar je slijedio svoj put u središte istražujući Riječ i živeći od nje te bi se smjelo reći da je svoje teme i studirao i meditirao, a likovni njihov izraz nerijetko i izmolio, što je pouzdan koliko i samosvojan put u srce transcendencije. Otuda Lončar autentično i likovno osobno progovara ostavljajući u svojim djelima mogućnost doricanja i daljnjeg promišljanja, meditacije i divljenja, a zašto ne reći i to – i molitve od koje i prema kojoj je često usmjereno njegovo djelo. Za to su pak nužni neki alati i izbori koje je slikar našao i slijedio. Jedan od njih već je spomenuta *sveta igrivost*, bez koje nema ni autentične duhovnosti ni izvorne umjetnosti.

Sveta igrivost, potvrđuje to duga povijest i kršćanske duhovnosti i likovnosti nastale na tragu takve duhovnosti, kao da je morala krenuti od jednog od najzaigranijih kršćanskih svetaca – sv. Franje. Ta igrivost upućuje na više, dalje i dublje pa ćemo tako, zagledajući se u sliku *Sv. Franjo propovijeda pticama* (2011.), oćutjeti prozračnost prizora u kojem se Franjo zapravo igra s pticama. Eteričnost prizora zapravo govori o igri svetog. Na djelu je slikar koji je igrivošću iznašao likovni govor prozračnosti kao autentični slikarski alat za prenošenje svete zbilje. Draperija fratarskog

Uskrsnuće, 2026.
akril/platno, 90 x 80 cm

habita čita se kao rascvjetao grm na kojem se skupljaju ptičice, no izraz Franjinog lica usmjeren je prema nebu i mistično je opušten te zagledan u nedokučive daljine. Slično se može reći i za sliku *Sv. Antun propovijeda ribama* (2022.). Slika je koloristički bogatija, a sv. Antun, također zagledan u nebo, kao iz oblaka nekog nepojmljivog svijeta, zagazio je u more iskoračivši s ne baš naklona kopna – i propovijeda ribicama pred sobom. Ta sveta zaigranost dojmiva je simbolikom, ali još više slikarskom slobodom i imaginacijom koja je sama sebi dovoljna. Lončar je svoje likovno umijeće, međutim, postigao neprestanim radom i

rastom te je, u likovnome smislu, dostigao igrivost koja i autora i ljubitelja likovnosti razveseli, zaintrigira, ponese, pouči ili opomene. A kad se odlučio zakoračiti u svetu igrivost, odjednom je njegova paleta ponudila trijeznu lepršavost, mističnu prozračnost, tmastu tragičnost i osvjetljenu tajnovitost. Promatrajući njegove slike svetog, zastajući nad njihovom likovnom snagom, gdje kad ćemo ostati ganuti, pokrenuti, pomireni ili poučeni nekom nama nepojmljivom jasnoćom što izbija iz boja toga čudesnoga umijeća koje i ne moramo moći tumačiti, no koje će nas nerijetko navesti na promišljanje, divljenje pa i molitvu. Zaista, pred Lončarovim se slikama svetog vjernik može moliti, sabrati i angažirati. Još jedna posve svježja slika sa sličnom tematikom zaslužuje biti ubrojena u ovaj niz. Riječ je o slici *Sv. Franjo propovijeda pticama* (2026.). Nešto je kolorističnija od one iz 2011., no temeljni je dojam da je prostor rascvjetan, radostan, razigran i opušten, a opet pomalo mističan. Ponovno je habit sv. Franje slikan kao stablo na kojem se skupljaju ptičice dok njegov pogled iz dalekih visina iznalazi riječi koje razumiju ptice, kad već ne razumiju ili ne žele razumjeti ljudi. Koloristička razigranost kontrapunkt je onoj skučenosti koja ostaje iza prizora, ali se nadaže kao njegov stvarni uzrok. Očito je da je tema sv. Franje koji propovijeda pticama sukladna Lončarovu ludičkom pristupu svetom budući da joj je u posljednje vrijeme posvetio još dvije slike.

Osim spomenute i neslužne svete igrivosti, u Lončarevu slikarstvu jasno se čita *poetska meditativnost*. I njegovi likovi (a riječ je o slikarstvu u kojem je Lončar izučavao i postigao posve prepoznatljivu figurativnost), i *atmosfera*, i detalji koji se čitaju iz slikarova viđenja – primjerice snop svjetla pri *Večeri u Emausu* (2021.), zatim kod prikaza *sv. Pavla* (2025.) ili

Uskrsnuće, 2026.
akril/platno, 70 x 70 cm

pak na slici *Krist i slijepac* (2023.) kao i na svim *Uskrsnućima* – upućuju na to da je autor duboko zagrebao u unutarne razloge svetog prizora. Slično bi se moglo reći i za detalj kapanja krvi na slici *Raspeti* (2023.). Crven je križ i crvena je pozadina, a tamnocrvene mrlje koje se cijede s križa predstavljaju Kristovu krv. Prikazana kao da je iz samoga križa provrla, osim plavom bojom naslikanog inkarnata raspetoga Krista, krv je po(r) uka za sebe. Lončarova poetska meditativnost svjedoči umjetnikov snažni ulaz u biblijsku, ili još pobliže, novozavjetnu dinamiku svetog. To je osobito vidljivo na slici *Krist u kući Marije i Marte* (2011.). Kristu obučenom u crvenu odoru, smještenom u lijevi dio slike, na kome je sva težina

prikaza, odgovaraju tri lika (Marta, Marija i Lazar), čija su lica tretirana različito. Marta je u pozadini, zatamnjena je jer se brinula za ono što je, doduše, potrebno ali nije najvažnije, i svu ju je apsorbirala tamna stvarnost pozadine. Ona se jako brinula za ovozemaljsko i zato ju je taj svijet impregnirao, uvukao u sebe. Slijedi prvi s desna – Lazar, koji pozorno sluša Kristove riječi dok mu lice odaje suzdržanu poučljivost i naglašenu misaonost, a u sredini je Marija, čije je lice posve svijetlo dok ga rukama opušteno i predano podbočuje, čime slikar naznačuje poučljivost i slobodu pred Učiteljem. Naglašeno snažnom i svijetlome Kristu kontrapunkt je upravo Marijino osvjetljeno lice. Smjelo bi se misliti kako je ona primila puninu Kristova nauka, dok su Lazar i osobito Marta taj nauk uzeli na znanje, promišljaju, ali nisu posve u njemu. Stoga nije čudno da je autor sliku naslovio *U kući Marije i Marte*, a ne kako je to uobičajeno reći Lazara, Marte i Marije. Marija je, dakle, ta koja je izabrala najbolji dio. Sličnom meditativnošću slikar je prikazao *Krista i slijepca* (2013.). U prvi plan dolazi Kristov prst koji dotiče slijepčeve oči. Iza Krista koči se bjelina koja naznačuje božanske moći dok Kristova ruka kojom je obgrlio slijepca pokazuje njegovu ljudsku blizinu. Sve ostalo što bi moglo stati u prizor posve je nevažno i to je slikar smjestio u apstrakciju. *Isus i Samarijanka* (2011.) sličan je prizor koji prikazuje Isusa proroka i učitelja čiji prst jasno prokazuje Samarijankin život. Njih razdvaja bunar iznad kojega je Kristova ruka koja povezuje ono što već život, običaji i ljudski utjecaji razdvoje ili upropaste. Krist povezuje i liječi ljudske podjele, neprijateljstva i predrasude, ali i jasno prokazuje njihove zablude i krive postupke. *U Posljednjoj večeri* (2010.) u prvi plan izbija s jedne strane tajnovitost i svečana blizina, a s druge strane zajedništvo likova među kojima je Krist u bijeloj togi. Dva su lika do njega

izrazito koloristički tretirana, a ostali su apostoli naznačeni u plavim i tamnim odjećama. Čita se važnost trenutka, određeno snebivanje i atmosfera puna povjerljive začuđenosti. Slično bi se moglo reći i za slike *Večera u Emausu* (2023.), u kojoj snop žute svjetlosti naznačuje onu neočekivanu provalu razumijevanja i smisla koja se događa kad Krist razlama kruh i tumači Riječ. U ovaj niz svakako valja ubrojiti sliku *Isus propovijeda* (2022.), koju u cijelosti prekriva eterična plava boja iz koje se tankim naznakama aureole ističu crvena i žuta s pokojim crvenim, uglavnom točkicastim, detaljem pa se te iste boje pojavljuju na licima i odjeći slušatelja. Kristov plašt skuplja u sebe sve one zanesene slušatelje koji upravo tim atributom plavetnila postaju jedno s njim, ili barem postaju dio te propovijedi te se može reći da su je slušali zaneseni riječima i gestama Kristovim. A on je, s pogledom iznad njih i svega ovozemaljskog, govorio o nebeskoj zbilji. Cijeli prizor nadaje se kao tajnovita važnost, jedinstvo u riječi, cijela je atmosfera nekako noćna, nebeska, tajnovito povjerljiva i snažna. I Kristov pogled i zabezegnuta lica slušatelja dočaravaju posebnost te propovijedi.

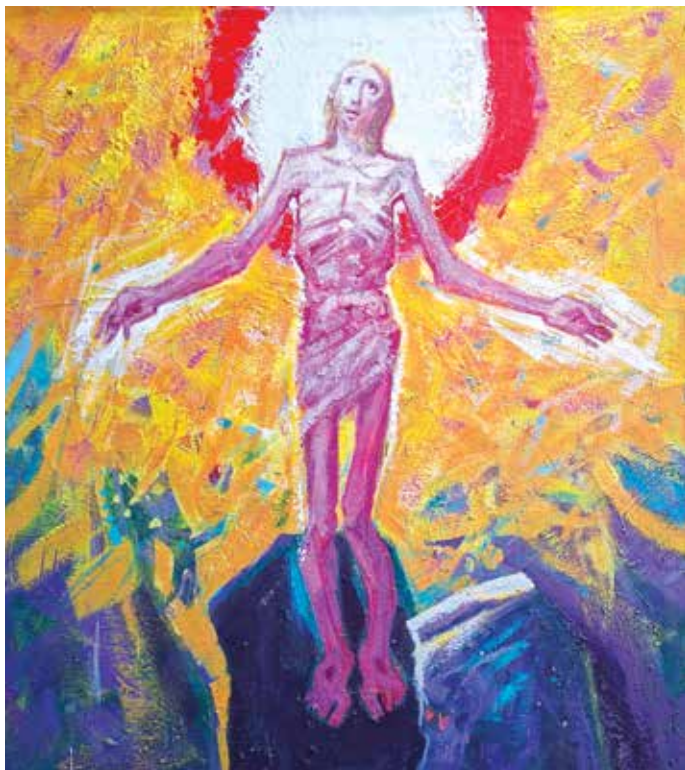
Čini se da je upravo u ovoj fazi svoga likovnog hoda Lončar došao do izraza koji ga je toliko zaokupio da i ne čudi koliko se prepustio tome svetom zanosu i zadatku. Brojna platna izložena u Belišću samo su izbor iz velikog opusa što ga je Lončar već ostvario, pa i ona velikih dimenzija (275 x 190 cm), od kojih se ono koje prikazuje *Maslinsku goru* (2018.) prikazuje i u Belišću (četiri takve slike nuđene su jednoj od najvažnijih crkvenih institucija, no ipak nisu našle mjesta u njoj, premda su htjele biti poklon!!!), zatim *šest postaja križnog puta*, čudesne freske s prizorima iz Kristova života kao i svetačkih likova te narodnosnih obilježja (Zagreb – Sv. Duh, Pula,

Tušilović, Vojnić, Gvozd) govore o slikaru koji je svoje slikarstvo posljednjih godina snažno usmjerio sakralnom, dotično liturgijskom izrazu. Treba li ipak izdvojiti neku njegovu fresku, što možda prenaplašava jedno viđenje i mišljenje, bila bi to ona u Vojniću. Valjalo bi ući u tamošnju župnu crkvu sv. Antuna Padovanskoga i vidjeti što je i kako je Lončar u čudesno modroj freski (a zapravo u *secco* tehnici) izveo pa ne bismo bili daleko od toga da upravo te prizore svrstamo u ponajbolje naše suvremene freske sakralnoga određenja. Slikar je, naime, u maniri ponajboljih freskista, od četvrtaste osnove apside stvorio iluziju jedinstvenog zaokruženog prostora s četvrtloptastom konhom u kojem je, u središnjoj plohi, na tri razine prikazao scene iz Kristova života: Rođenje Kristovo i poklonstvo, zatim, na drugoj razini, raspeće kojim dominira živi Krist na križu, čiji lik ističe ogromna zlatičasta aureola, kojoj, kao pandan, na trećoj razini odgovara ogromna mandorla u nebeskoj sferi na kojoj je prikazano Presveto Trojstvo i krunjenje Marijino. Sa strana su izabrani biblijski kao i svetački likovi, posebice oni iz hrvatskog naroda, i narodnosni prikazi koji svi zajedno daju prizor jedinstvenog prostora što se, kad ih se promatra iz crkvene lađe, zauvijek utiskuju u sjećanje kao izraz nebeske ljepote.

Prizori koje slikar izabire redovito prikazuju *odnos*, a u tome odnosu svetoj se igrivosti kao sljedeći korak nadaje *mistična prozračnost*. Najljepši primjer za te u likovnoj umjetnosti česte pokušaje prikazivanja slika je *Večera u Emausu* (2022.). Kristova je odjeća bijela. I stol je bijel. Na stolu je crven pladanj i bijeli kruh. Kristove su ruke položene na stol te obgrljuju kruh, a dvojica su (razočaranih) učenika u tami svojeg razočaranja, nedovoljne vjere pa stoga i nedostojni Kristove

trajne nazočnosti. Ipak, to će se promijeniti. Prizor nas poziva da mislimo dalje, dublje, bolje i ljepše jer Krist nije došao osuditi svijet, nego ga spasiti (usp. Iv 3, 17). Odnos koji je Lončaru osobito drag čita se gotovo sa svake njegove slike, bilo da je riječ o odnosu Isusovu prema Ocu bilo da je riječ o njegovu odnosu prema ljudima. Tako slika *Pozivanje Petra* (2022.) prizor ispunja toplinom što boje, što gesti. Topla narančasto-crvena pozadina iz koje se kao iz kakva žuta oblaka pojavljuje golubica što simbolizira Duha Svetoga, zapravo je pandan prizoru u kojem Isus grli Petra, a pogledi im se sreću u zadanoj točki. Krist ima prodoran pogled, Petar pak pun predanja. Mreže su naznačene. Dopušteno je misliti da svaka božanska gesta prema čovjeku ima i neko terapeutsko djelovanje, ali iz nje također slijedi određeno poslanje. Kristovo grljenje kao da naznačuju ono što je apostolima kasnije rekao – da je, naime, za njih molio (usp. Lk 22, 32).

Dramatikom trenutka koju slikar postiže psihologizacijom svojih likova, ali i snažnom koloristikom odlikuju se i *Večera u Emausu* (2012.) i *Isus i slijepac* (2012.). Ove dvije slike autoru ovih redaka čine se najsnažnijima, najdojmljivijima i po svojoj kolorističkoj, dotično čisto slikarskoj ekspresiji i po učinku koji imaju na gledatelja, ali i po psihologizaciji samih likova. Od svih *Večera u Emausu*, kojima se slikar često vraća, ova spomenuta toliko je moćna da će promatratelja zahvatiti valjda onaj isti žar kojim je Lončar, čini se u hipu, naslikao prizor. Isus na sredini stola, pola tijela mu je u tami a polovica u svjetlu. Snažnom izrazu lica kolorističku upečatljivost daje snažna žuta boja njegove haljine, a ona kao da je još žarča od svjetla koje joj dolazi od razlomljena kruha na stolu. Ta jedna od najranijih euharistija našla je odjek u slikarovoj vjeri, duši i umijeću tako te

Uskrsnuće, 2026.
akril/platno, 100 x 90 cm

nam je prenio čudesnu tajnu i ujedno neprevarljivu zbilju od koje je zasvijetlilo lice jednog od dvojice, nekoć razočaranih učenika, dok je drugi još posve u tami. Takav slikarov postupak naglašava postupnost rasta vjere. Tek će uslijediti njihov žurni povratak u Jeruzalem, a ovo je trenutak u kojem su im srca gorjela (usp. Lk 24, 32). Slika pak *Isus i slijepac* (2012.) slikarsko je remekdjelo Tihomira Lončara. Riječ je o slikarstvu koje svoje učinke postiže isključivo bojom, njezinom ekspresijom, čudesnom zaigranošću koja se pleće u vrtlog svetog, nepojmljivog i moćnog. Isus se sav predao liječenju. Dok jednu ruku drži usmjerenu u

zrak, drugom rukom dodiruje slijepčeve oči. Lica su na ovoj slici u drugom planu, a u prvome planu je energija, vrtlog energije kojom se dočarava ono božansko što nadilazi našu ljudsku stvarnost, ali se ipak u njoj događa. Da je riječ o nebeskoj intervenciji koja se ostvaruje po Isusovoj ruci vidljivo je naznačeno jednostavnim bijelim snopom svjetla koje se spušta nad slijepčevu glavu. Likovi su predstavljeni gotovo apstraktno, no energija je neprevarljiva. Doista jedinstvena slika kakvih nema mnogo u našem suvremenom slikarstvu sakralnoga određenja.

Lončar je sugestivan i snažan u scenama poput Rođenja Kristova, Na putu u Emaus, Duhovi ili kod prikazivanja pojedinih svetaca (sv. Josip, apostoli Andrija, Jakov, Toma, Ivan, Šimun Kananej, odnosno sv. Antun), no njegov forte je *drama likova*. Tako na slici *Krist i Marija Magdalena* (2010.) Krist obučen u tamnocrveni plašt, identičan s ponešto uzbibanom pozadinom, rukom kao da pokazuje kako je Marija Magdalena (u zelenoj haljini) bez prikaza lica utopljena u tome vrtlogu. S jedne strane to je vrtlog potvaranja, čuđenja, ogovaranja, predbacivanja i osude, a s druge strane to je odlučna ali mirna Kristova gesta. Na ovoj su slici atributi likovnog govora samosvojni i snažni dotle da pred ovim prizorom možemo dugo ostati zamišljeni i zadivljeni – i uvijek ćemo prepoznati i sebe i Krista koji prstom dodiruje i našu izgubljenost. Drama Isusova križnog puta vrlo je snažno tretirana u postajama koje je Lončar izradio 2021. godine. Taj križni put, koji se ovdje javnosti predstavlja po drugi put (nakon onog u zagrebačkoj Dubravi 2022.) nažalost nije našao put do neke crkve. A upravo zato jer dramu Isusova života aktualizira. Dok Krist s križem prolazi jeruzalemskim ulicama – a dakako onda i ulicama naših života – mi se jagmimo za

Uskrsnuće, 2026.
akril/platno, 80 x 70 cm

vijestima pa je u prizoru naznačen Dnevnik HRT-a, igrama s prikazom nogometnog stadiona, ili je pak u prizor utkan logo nekih i u nas popularnih trgovačkih lanaca. Štoviše, ljudi se jagme tko će iz veće blizine mobitelom „fotkati“ toga s križem, da bi u trećem njegovu padu posuvremenjenje bilo naznačeno odijelima ljudi 21. stoljeća dok Isus pada na pješačkome prelazu neke naše urbane sredine. Tri su Isusova pada pod križem popraćena umetcima koji označuju naše vrijeme – ali mi to ne prihvaćamo i ne razumijemo. Odviše nam je to aktualizirano. Pa Krist je prošlost! Dvadeset stoljeća

duga prošlost! Tako i naši crkveni službenici ne prepoznaju poruku i stoga je ne prihvaćaju. Jesmo li svi postali svjetina? Drama Isusova križnog puta u ovome koji je izložen osobito se još ističe u četvrtoj i petoj postaji. *Isus i majka*: Njegove su oči brižno i nježno upućene njezinu licu i njezinoj duši, a ona ne može ni gledati svoga izmučenog Sina. Strašna dramatika koju slikar naznačuje crveno-narančastim detaljem križa u sjecištu kojeg se nalaze dva sveta lika. Križ kao razdjelnica božanskog i nebeskog. *Šimun Cirenac* je osobit lik kojega, očito je, Lončar voli prikazivati. Dok se na njegovu licu može prepoznati stanovita ljutnja, otpor ali i neka vrsta sažaljenja, dotle je Krist sav nagnut u zahvalnost njemu kojeg su prisilili da mu pomogne nositi križ. Sve je u zagasitim plavičastim tonovima koje presijecaju narančasto-crvene površine križa i ogoljenih laktova. Sličnu dramatiku možemo pratiti i na prizoru *Krštenja Isusova* (2022.). U nekoj vrsti piramidalne kompozicije Lončar je smjestio Ivana i Isusa, koje obavijaju trake snažnog vrtloga povezana s golubicom na vrhu prizora. Krist se gotovo izgubio u toj podložnosti pa bi se smjelo razumjeti kako je njegovo svrstavanje u red pokornika snažna poruka da on koji treba rasti (usp. Iv 3, 30) svoj rast vidi u služenju (usp. Mt, 20, 28).

Konačno, Lončar je slikar *atmosfere*. On ju postiže isključivo slikarskim umijećem uvlačeći u atmosferu naše sviđanje, pozornost i upitnost. Dovoljno je pogledati slike kao što su *U kući Marije i Marte*, *Krist i Marija Magdalena*, *Rođenje* i sve slike Emausa da bismo se uvjerali koliko su atmosferične i koliko tim svojim određenjem utječu na nas. Zapravo, rijetko bi se za koju sliku na ovoj izložbi moglo reći da u njoj nije donesena atmosfera. Čak i kad prikazuje pojedine likove poput apostola ili pak kad su u pitanju grupni planovi kao primjerice

Duhovi (2024.) – a slika je ogromnih dimenzija, 375 x 140 cm, odnosno svece poput sv. Franje ili sv. Antuna – atmosfera je privlačna, razigrana, meditativna i u najvećoj većini slučajeva prijateljska i topla, povjerljiva i intimna. Tu intimu slikar postiže uporabom uglavnom kromatskih boja, slažući ih tako da ne vrište ili samo ne odvlače pozornost prema nečem nevažnom, čak i kad su u pitanju teške teme poput križnog puta, raspinjanja ili pak smrti na križu. Upravo su slike križnoga puta koloristički snažno odredile atmosferu težine i prijetnje, ali i sućuti i makar rijetke blizine. Natopljene su bojom kao krvlju, mukom, prijetnjom ili mržnjom – već prema postaji. Često se i sam narančasto-crveni križ zasijeca u prizor kao klin i razdjelnica svjetova, povijesti i usuda pa je utoliko i križ kao i Krist središte i kontrapunkt onih naznaka muke, prijetnje i mržnje koji se komuniciraju i na svoj način poopćuju i posadašnjuju. Ta se zbilja nameće promatraču kao poruka: Krist svojim križem ulazi u prijetee stanje svijeta da bi preuzeo na sebe to zlo stanje i preobličio ga onim što tek dolazi. Zato je idealno razrješenje toga strašnog i mučnog slijeda upravo 15. postaja, a Lončar ih je naslikao cijeli niz. Premda nisu naslikane kao sastavni dijelovi pojedinoga križnog puta – a Lončar ih je napravio dovoljan broj – one razrješenjem i teološkom opravdanošću logično dolaze na kraju svega. Lončar je i to shvatio te se uhvatio slikati slične a opet različite prizore Kristova uskrsnuća. Čudesno fluidnost, lakoća, eteričnost i drukčijost od hoda s križem naznačuje onu zbilju koju vjera Crkve prepoznaje kao konačni odgovor na sve Isusove ali i ljudske patnje. Uskrs je provala božanskih odgovora na zlo stanje našeg svijeta. Lončar se upravo ljepotom toga novog suprotstavlja ružnoći i težini onoga što prethodi na Isusovu (i ljudskom) putu s križem. Tihomir Lončar ovom se izložbom potvrđuje

ka o veliki slikar i u sakralnome slikarstvu. Meditativnost, ekspresivna snaga i koloristička sugestivnost uz već istaknutu psihologizaciju likova, njihov odnos i atmosfera koju slikar postiže s jedne strane predstavljaju spoj s tradicijom u sakralnome slikarstvu, a s druge su strane prodori u novo, drukčije, suvremeno i jedinstveno. Lončar je izgradio svoj likovni imaginarij, svoju gramatiku i sintaksu, poetiku i likovnu liriku te se upisao u dugu i vrijednu povijest hrvatskoga slikarstva i u sakralnome opusu. Štoviše, rekao bih da je on slikar koji je na tom području već i do sada stvorio opus vrijedan divljenja. Nad njegovim slikama moguće je i meditirati i suosjećati i razmišljati i moliti. A to zato što Lončar slikom vjeruje, a čak i kad sumnja i kad se pita, ekspresija njegove koloristički snažne palete odaje razinu njegove duše koja se i u lomovima doima punom, snažnom i predanom. Lončar je slikar čije nas slikarstvo ne ostavlja ravnodušnima, a to govori samo o jednom: on je slikar čija se duša zrcali u slikama. Gledajući ove njegove slike, sveto će naći svoj put do nas. Slikar koji ima tu moć i tu ekspresiju obdaren je nekim od Božjih darova koji se raspoznaju više čulima no razumom, više intuicijom no analizama. Ove su slike kateheze bez slova i tumačenja!

IZ ŽIVOTOPIISA

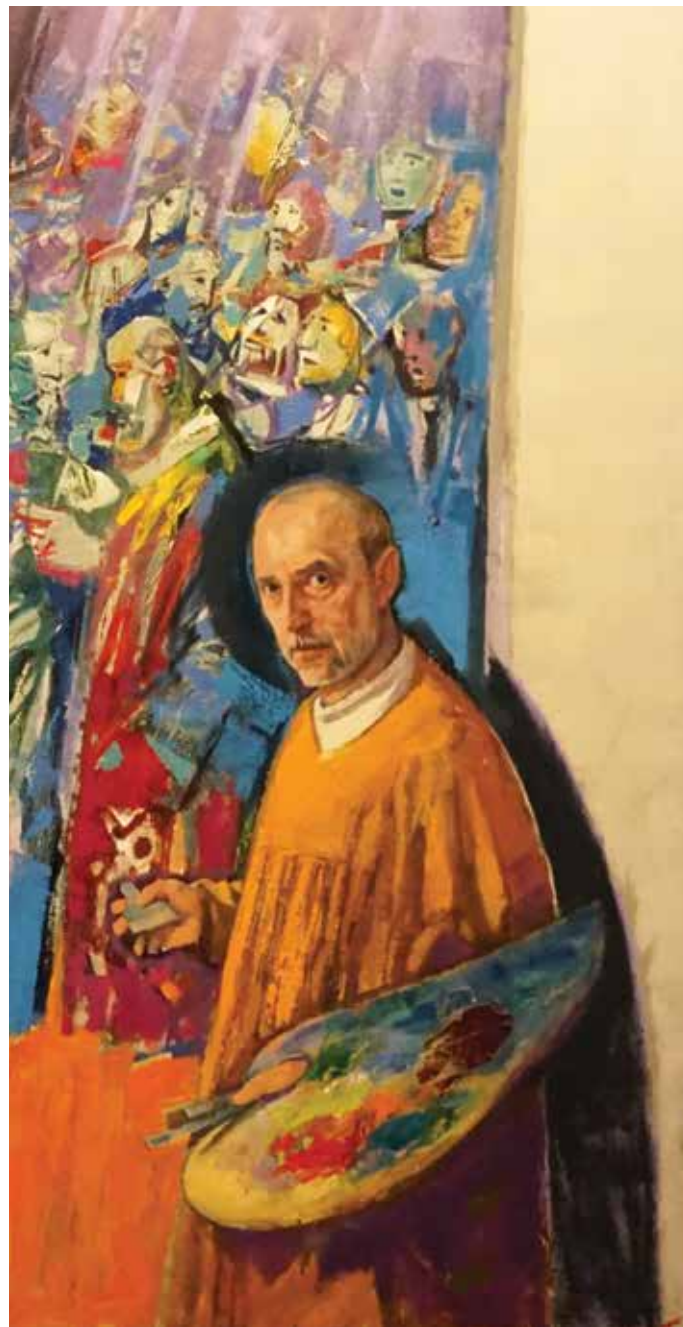
TIHOMIR LONČAR (Vinagora u Hrvatskom zagorju, 1953.) od 1964. godine živi u Zagrebu, gdje na slikarskom odjelu Škole primijenjene umjetnosti maturira 1974. godine. Studij slikarstva nastavlja na Akademiji likovnih umjetnosti kod Ljube Ivančića, a diplomira 1980. u klasi Vasilija Josipa Jordana. Tijekom studija putuje u Italiju i Francusku da bi proučavao djela starih majstora te otkriva fascinantnu slikarsku energiju Pabla Picassa. Od brojnih samostalnih izložbi, uz često spominjane one iz 90-ih godina u Muzeju za umjetnost i obrt te u Umjetničkom paviljonu u Zagrebu na kojima je osvojio same pohvale za opsežne cikluse *Krajolici* i *Tri godišnja doba*, valja istaknuti onu u Galeriji Forum iz 2009. godine na kojoj je, uz recentni ciklus *Vrtovi*, slikan njemu svojstvenim strukturiranjem krajolika, prikazan i 90-minutni film *Tako nastaje slika*. Snimljen u atelijeru i prožet međusobnim uvažavanjem redatelja i slikara, film je svojevrsna oda štafelajnoj slici jer pokazuje proces nastajanja slike, od grundiranja platna, preko crteža i polaganja boja kistom do gradnje kolorističke preobrazbe motiva u imaginativno djelo koje plijeni začudnom simbiozom tradicionalnih i suvremenih oblikovnih elemenata.

Lončar je autor je mnogih vitraja i uljanih slika koji rese samostane i crkve hrvatske franjevačke provincije sv. Jeronima. Primjerice, svetište sv. Antuna Padovanskog i samostansku kapelicu sv. Franje u Zagrebu, samostan u Vinkovcima i crkvicu u Moždencu kod Novog Marofa, a zastupljen je i diljem BiH. Uz intenzivan slikarski rad objavio je sa Želimirom Borićem grafičko-glazbenu mapu *San tišine* te 2000. godine bibliofilsku knjigu *Libitina* sa Sibilom Petlevski i Tonkom

Maroevićem. Svoju slikarsku osobnost gradio je na temeljima ekspresionističke i nadrealističke tradicije 20. stoljeća. Sažimajući i propuštajući povijesno nasljeđe kroz filtar vlastite razumske, osjetilne i perceptivne prirode Lončar se pokazao slikarom koji ne zaboravlja svijet koji ga okružuje, a u isto vrijeme i majstorom virtuoznih slikarskih abrevijatura. Stalne preobrazbe predmetne stvarnosti, propitivanje metafizičkih prostora i ekskursi u apstrakciju te osebujna koloristička poetika odlike su njegova stvaralaštva koje svjedoči vitalnost čistog slikarstva, otvara nove perspektive za interpretaciju duhovnih sadržaja i ukazuje na slikarovo dosljedno provođenje likovnog koncepta kao kontinuiranog stvaralačkog procesa.

Član je grupe Contra od njezina programatskog nastupa 1998. godine.

O njegovu djelu objavljene su monografije iz pera Stanka Špoljarića 1995., Vladimira Vlade Bužančića 2000., te Nikole Albaneža 2007. godine.

Raspeće (detalj), 2018.
ulje/platno; 200 x 250 cm

TIHOMIR LONČAR
SAKRALNI MOTIVI

Autori tekstova
Stanko Špoljarić, Anton Šuljić

Nakladnik
Muzej Belišće

Za nakladnika
dr. sc. Nada Milas Bosanac, ravnateljica

Urednik
Žorž Draušnik

Životopis
Biserka Rauter Plančić

Lektura i korektura
Dunja Horvat Weitner

Likovno oblikovanje
Žorž Draušnik

Fotografija
Arhiva Tihomira Lončara, Miro Martinić

Obrada fotografija
Miro Martinić

Tisak
Printera, Sveta Nedelja

Tiskano u 300 primjeraka

Belišće, travanj 2026.

Djelo na naslovnici:
Sv. Franjo propovijeda pticama (detalj), 2026.
akril/platno, 70 x 80 cm

Organizator izložbe
Muzej „Belišće“
Prilaz dr. Vilka Ivekovića 3
31551 Belišće

Suradnik u organizaciji izložbe
Branko Matišić

Termin izložbe
17. travnja – 15. svibnja 2026.

Izložba je ostvarena uz potporu Ministarstva kulture
Republike Hrvatske i Grada Belišće.

ISBN: ???-??-????-??-?

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem ????????????